

ΕΙΣ ΤΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΙΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΜΕΤΕΝΕΧΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΘ ΗΜΑΣ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΗΘΗ

ΥΠΟ

Ι. ΙΣΙΔ. ΣΚΥΛΙΣΣΗ

ΝΥΝ ΔΕ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΙΣ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΓΥΝΗ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΦΩΝΗ.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὰ περιξ τῆς Σμύρνης, ἐν ἔτει 1855

Τὸ θέατρον παριστᾷ τὸ ἀνώγειον πενιχροῦ καφενεῖου. Δεξιόθεν τοῦ
θεατοῦ, θύρα. Βαθύτερον, κλίνη ἀνευ παραπετασμάτων. Μεταξὺ τῆς θύ-

Σημ. Π. Σ. Ὁ παρ' ἡμῶν διακεκριμένος λόγιος κ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσ-
σης ἀσμενῶς ἀπέστειλε καὶ διὰ τὸ Γ'. ἤδη τῆς *Ποικίλης Στοᾶς* ἔτος
τὴν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς διακρινούσης ἅπαντα τὰ ἔργα του ἐπιτυ-
χίας εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετενεχθεῖσαν ὠραιότατην
κωμωδίαν ΕΙΣ ΤΙΣ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ, ἧς ἤδη τὸ σύνολον ἐκ νέου ἀνε-
σκευάσατο προθύμως, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν παράκλησιν ἡμῶν,
ὅπως καὶ φέτος κοσμίῃ τᾷς στήλας τοῦ ἡμερολογίου ἡμῶν
ἔργον του.

Καὶ ἤδη ἀπονέμεται τῷ διαπρεπεῖ λογίῳ τὰς ἐγκαρδίους εὐχα-
ριστίας μας.

ρας και τῆς κλίνης καθέδρα και κιβώτιον κοινόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πινάκια, χειρόμακτρα και ἕτι χρήσιμον πρὸς τράπεζαν διὰ δύο.— Ἀριστερόθεν, ἐστία ἄνω τῆς ὁποίας, ὡς στολισμός, λεμόνια, πορτογάλλιον, δύο ποτήρια ἐντὸς πινακίου και μία σακχαροθήκη μετὰ κοχλιαρίου. Βαθύτερον, θύρα ὡς ἐρμαρίου. Ὑπεράνω τῆς ἐστίας ποταπὸν κάτοπτρον. Πλησίον ἐκεῖ καθέδρα. Εἰς τὸ βάθος, ἐν τῇ μέσῳ, παράθυρον δίφυλλον τινὲς τῶν ὑάλων αὐτοῦ βραγισμέναι και κολλημέναι διὰ λωρίδων χαρτίου. μία δ' ἐξ αὐτῶν, ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀριστερόθεν, ἠλλεῖπει ὀλόκληρος, ἀντ' αὐτῆς δὲ φύλλον χαρτίου. Μεταξὺ τοῦ παραθύρου και τῆς κλίνης δύο καθίσματα καπηλικά. Ἐν τῇ μέσῳ τῆς σκηνῆς, πρὸς τὰ ἐμπρὸς, τράπεζα ἐφ' ἧς ἐστρώθη ἤδη τὸ τραπεζομάνδυλον, και κηρίον ἀνημμένον. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρὰ τὴν ἐστίαν, κρέματαί πλᾶξ μέλαινα ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνονται ἀριθμοὶ τινες. Ἐκεῖ πλησίον, ἐπὶ τῆς ἐστίας, τεμάχιον κιωλίας γῆς.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (στρώνουσα τὴν τράπεζαν) και
ΜΙΑ ΤΙΣ

(Ἡ μὲν Ξενοδόχος ἔχει τὴν κεφαλὴν μανδουλοδεμένην ὡς αἰγραταὶ χωρικάι· ἡ δὲ Μία τις φορεῖ κομψὴν ἐσθῆτα, βαθύχρουν. Τὸ καπελλίνον και τὸ ὤμοφόριόν της κενταί ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς πλησίον τοῦ κιβωτίου, παρὰ πόδας τῆς κλίνης).

ΜΙΑ ΤΙΣ, (εἰσερχομένη δεξιόθεν, και ἀποτεινομένη πρὸς τὰ ἔξω τῆς θύρας δι' ἧς εἰσέρχεται.) — Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, κύριε, νὰ παγαίνεσαι ἀπ' ἐδῶ. Πολὺ σὰς παρακαλῶ· ἢ, ἂν δὲν ἀρκοῦν αἱ παρακλήσεις, σὰς δίδω εἶδησιν ὅτι, μετ' ὀλίγην ὥραν, ἔρχεται ἀπὸ τὸ χωριὸν, ἀπὸ τὸν Βουρνόβα, κάποιος τὸν ὁποῖον ἐμήνυσα, και αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ σὰς φέρῃ εἰς θεογονωσίαν! . . . (Κλείει τὴν θύραν θυμωδῶς).

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (καθ' ἑαυτήν.) — Διὰ τὸν Παυλάκη εἶναι αὐτὸ ὄλο τὸ κακὸ . . . Τὸ καυμένο τὸ παιδί! Κατασκοτώνεται, μὰ τοῦ κακοῦ!

ΜΙΑ ΤΙΣ (Ἀκρωμένη παρὰ τὴν θύραν.) — Νομίζω ὅτι ἔκαμμεν ὁ φοβερισμὸς μου ἀποτέλεσμα . . . Τὴν ἐπήρε και φεύγει . . . Ἐπίστευσε ὅτι ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν Βουρνόβα κάποιος. Ψεῦδος, ἀλλ' ἢ περιστασίς μου ἢ παροῦσα τὸ δικαιολογεῖ.

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. (Διευθετοῦσα τὰς παροφίδας ἐπὶ τῆς τραπέζης.)—Καὶ τώρα, ἤγουν τὸν διώχνετε, κυρία, μὲ τὰ σωστά σας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐντόνος.)—Μάλιστα, κυρά! δὲν θέλω ἐδῶ καὶ εἰς νὰ μὲ ἀνησυχῆ. Ἐγὼ ἐπλήρωσα διὰ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ δωμάτιον μόνη μου, ὥστε, χρεῖας τυχοῦσης, νὰ περάσω ἐδῶ αὐτὴν τὴν νύκτα. Εἶναι μία δυστυχία· ἀλλ' ἀφοῦ ἀνεχώρησαν πλέον ὅλα τὰ ὀχήματα!... Τί συμφορά! Νὰ μείνη τις μίαν νύκτα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημη τὴν σκάλα τοῦ Βουρνόβα... μία ξενὴ γυνή!...

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—ὦ, αὐτὸ, κυρία, μὴν τὸ εἰπῆτε! δόξα σοι ὁ Θεὸς, δὲν εὕρισκοῦσθε εἰς τὸ βουνό. Μόνο πῶς θὰ κκοπεράσετε μία νύκτα... ὅμως νὰ ὅπου ἔχετε πάλι συντροφιά τὸν σιῶρ Παυλάκη.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ποῖον σιῶρ Παυλάκη;

ΞΕΝ. — Αἰτὸν ὅπου ἤλθετε μαζῆ. Μαζῆ του δὲν ἤλθετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' ἔχεις λάθος, καλὴ μου γυναικα! αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μοῦ εἶναι τίποτε· οὔτε μαζῆ ἐρχόμεθα. Ἐγὼ διόλου δὲν τὸν γνωρίζω. Ἐγὼ ἤλθα σήμερον ἀπὸ τὴν Σύρον μόνη, καὶ ἐξακολουθῶ τὸ ταξειδί μου αὔριον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὴν Σμύρνην δὲν ἔχω γινώριμον κανένα. Ἐγὼ εἰς τὸν Βουρνόβα μίαν θείαν μου. Ἄφησα τὰ πράγματά μου εἰς τὸ ἀτμόπλουον καὶ ἐξῆλθα εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς ἓνα καφενεῖον, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ περιμείνω ἕως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ μικρὸν ἀτμόπλουον τοῦ Βουρνόβα, αὐτὸ τὸ ὁποῖον φέρει τοὺς ἐπιβάτας ἕως ἐδῶ. Αὐτὸς ὁ κύριος, ἔτυχε νὰ κάθηται ἐκεῖ πλησίον μου, εἰς τὸ καφενεῖον. Ἐκαμα τὴν ἀνοησίαν ν' ἀποταθῶ εἰς αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω κατὰ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἀνεχώρει τὸ μικρὸν ἀτμόπλουον τοῦ Βουρνόβα. Ἦῤεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ μοῦ κολληθῆ. Μὲ εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο κατὰ καιρὸν εἰς τὴν Σύρον, καὶ ὅτι ἐκεῖ μὲ εἶχεν ἰδῆ. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀρκετὰ εὐγενικὸς πρὸς ἐμὲ, ὡς ἄνθρωπος κόσμιος. Μ' ἐβεβλῶτεν ὅτι, ἕως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ μικρὸν ἀτμοκίνητον θὰ παρήρχετο ἀκόμην ὥρα ἰκανή, καὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ δεῖξῃ ὀλίγον τὴν πόλιν, τὰς ἀγοράς της· Ἐδέχθην. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μας, τὸ μικρὸν ἀτμοκίνητον εἶχεν ἀναχωρήσει. Μὲ εἶπε νὰ μὴ θλίβωμαι, ἐπειδὴ, μετὰ μίαν ὥραν, τὸ αὐτὸ ἀτμοκίνητον

ἔμελλε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλο ταξεῖδι, τὸ τελευταῖον. Ὑπομονή ! Ἔρχεται τέλος πάντων τὸ ἀτμόπλοον, καὶ ἐπιβαίνομεν. Εἰς ὅλα αὐτὰ, ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔλαβα ἀφορμὴν τὰ παραπονεθῶ κατὰ τῆς διαγωγῆς του. Φθάνομεν ἐδῶ. . .

ΞΕΝ. — Τὶ εὐμορφα ποῦ τ' ἀραδιάζεις ! Ἦγεὰ ἔστὸ στόμα σου ! Θαῤῥοεῖς κ' εἶναι τρεχάμενο νερό. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη ἔρχομαι πρώτην φοράν. Δὲν ἤξευρα. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἐτρεξαν εὐθὺς, κ' ἐπῆραν ὅλας τὰς θέσεις τῶν ἀμαξῶν. Ἡ εὐγενία του μὲ εἶπε νὰ μὴ βιασθῶ, ἐπειδὴ εἶχεν ἴδιόν του ὄχημα. Ἐπίστευσα. Ἐπεριφερόμεθα εἰς τὸ παραθαλάσσιον περιμένοντες τὸ ὄχημα τῆς εὐγενίας του. Ἄλλ' οὔτε ὄχημα ἐφαίνετο, οὔτε κάρρον, καὶ ἐν τούτοις ἤρχησε νὰ νυκτώνῃ, ὁ καιρὸς νὰ ἐξαγριώνεται, καὶ, τὸ χειρότερον, τὰ κινήματα τοῦ κυρίου νὰ φαίνονται πολὺ ὑποπτα. Τέλος πάντων, ἐπῆλθε καὶ αὐτὸς ὁ κατακλυσμὸς τῆς βροχῆς, καὶ ἰδοὺ πῶς εὐρίσκομαι ἠγκασμένη νὰ ζητήσω μίαν στέγην, εἰς αὐτὸ τὸ ἄθλιον μέρος, ἕως αὔριον τὸ πρωτῆ. . . Ἡμποροῦσα ν' ἀναβῶ εἰς τὸ χωρίον ἐπὶ κανε- νὸς ζώου, ἀλλὰ πάλιν μόνη, τὴν νύκτα, εἰς ἓνα δρόμον τριῶν τε- τάρτων τῆς ὥρας, καθὼς μὲ λέγουν. . . ἔπειτα δὲ καὶ μέσα εἰς τὰ νερά. . . καὶ, τέλος πάντων, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Τουρκίαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὰ ὅλα θὰ ἐφαίνοντο ἡμερώτερα ὅπως δῆποτε. . .

ΞΕΝ. — Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα θὰ εἴσθε. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἶμαι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

ΞΕΝ. — Ἄ ! δὲν εἴσθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς τὴν γεωγραφίαν δὲν εἴσαι, κυρὰ, πολὺ δυνατὴ, ὡς φαίνεται.

ΞΕΝ. — Ἐεὐρω κ' ἐγὼ ἡ καυμένη ; Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς ἤμι- λᾷτε τὰ ἑλληνικὰ, καθὼς τὰ ἤμιλᾳ καὶ ὁ Παυλάκης μας .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς ὁ Παυλάκης σας ;

ΞΕΝ. — Ὁ σιὸρ Παυλάκης ; . . ὦ ! ἐκεῖνος δὰ, καὶ γαλλικὰ ἤμιλᾳ, καὶ ἰταλικὰ. . . ἀρμένικα, τούρκικα. . . ὀλουνοῦ τοῦ κόσμου ταῖς γλώσσαις ταῖς ἤμιλᾳ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. Πολὺ φίλος σου εἶναι, ὡς βλέπω, κυρὰ, ὁ σιὸρ Παυ- λάκης αὐτός.

ΞΕΝ. — Ἔτσι νὰ ἰδῶ τὴν ὑγεία τοῦ Χριστόδουλου, πῶς ἔχει
πολλαῖς χάρις αὐτὸς ὁ νέος. . . Καὶ παληκάρι ὤμορφο !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Προκομμένος !

ΞΕΝ. — Ὅχι δὲ, κυρία ! αὐτὸ μὴν τὸ πῆς. . . Τί ἔχει ὁ νέος ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) Τὴν κακὴ σου !

ΞΕΝ. — Ἀρχοντικὸ παιδί. . . ἓνα πρόσωπο ἄν τὸ φεγγάρι. . .
τόσο ἓνα πρόσωπο, ὄλοστρόγγυλο. . . κόκκινο ἄν τὸ τριαντά-
φυλλο, μὲ φαβορίταις μαύραις, μαύραις. . . φρυδιὰ ἄν τοῦ κό-
ρακα τὸ φτερό, καὶ τὰ δυὸ ἐνωμένα. . . τὸ μουστακάκι του ψαλι-
δισμένο, στενὸ, στενὸ ἄν, τὸ γαϊτανάκι. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Εὐμορφος Ἀρμένης !

ΞΕΝ. — Ἐνα παιδί καθὼς πρέπει. . . Τί ἔχει νὰ εἰπῆ! . . .
Κρατεῖ καὶ κομβολόγια. . . Με ὄλα τὰ σωστά. Μόνον νὰ δώσῃ ὁ
Θεὸς νὰ εὖρῃ καὶ κάμμια καλὴ τύχη. . . (Γελῶσα καὶ πλήττουσα
θωπευτικῶς τὸν βραχίονα τῆς Μιᾶς τινος.) καλὴ ὥρα ἄν ἐλόγου
σας. . . χί ! χί ! χί ! . . Ἔτσι νὰ μὲ ἀξιῶς ἢ χάρι του νὰ κάμω
ἐγὼ τὴν προξενισιά. . . χί ! χί ! χί ! . . νὰ φάγω καὶ τὸ σινιὶ τὸν
μιτακλαβᾶ. . . χί ! χί !

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Γελῶσα ὠσαύτως.) — Ἀγαθὴ τύχη γελῶ ἄλλως,
εἰς τὴν παροῦσάν μου θέσιν, αὐτὰ ὄλα θὰ ἦσαν κόλκσις. (Πρὸς
τὴν Ξενοδόχον.) Ἄκουσε, κυρά. Κάμε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ,
νὰ μὲ φέρῃς κἄτι νὰ φάγω. . . καὶ, πρότεξε καλὰ, δὲν θέλω ν' ἀνα-
βῆ ἐδῶ ἄλλος κἀνεὶς παρὰ σέ. Εἶδες ὅτι πληρόνω ὅσα μ' ἐζήτη-
σες, διὰ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ δωμάτιον μόνη μου, Ἀπόψε τὸ δρίζω ἐγὼ
. . . Ἰδοὺ σὲ τὸ λέγω, καὶ φέρε, νὰ ζῆς, γρήγορα τὸ φαγητὸν,
ἐπειδὴ εἶμαι νηστικὴ ἀπὸ τὸ πρῶτ.

ΞΕΝ. — Τὸ φαγὶ θὰ ἦναι καὶ ἔτοιμο. . . Δύο πάπιαις σὰς
ἔβαλα νὰ ψηθοῦν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τί θὰ τὰς κάμω, δύο πάπιαις ;

ΞΕΝ. — Ἀρίστετε δά. . . Κἀμπόσα αὐγὰ θὰ σὰς θράσω. . .
Ἦ, ἐδῶ, ψυχὴ μου, μεγάλα πράγματα δὲν ἔχει διὰ φαγὶ, αὐτὰ
ὅμως ὅπου ἔχει, ὅσῳ νὰ εἰπῆς ἄψε, σβῦσε, γίνονται. Χθὲς ἴσα,
ἴσα, μᾶς εἶχε ἔλθει ἓνας διαστικὸς — « Κερά Ἀφέντρα, κερά Ἀ-
φέντρα, ἔχει τίποτε νὰ φάγῃ κἀνεὶς ; » — Ἦθελε πουλὶ τοῦ κυ-

νηγιού. — Ἐχει, τοῦ λέγω, μιὰ ἀγριοπάπια. — «Καλὰ, μοῦ λέγει· κάμε γρήγορα, γρήγορα!» καλὴ ὥρα ὡσάν ἐλόγου σας. Δὲν ἐπέρασαν τρία πατερνημά, καὶ ἡ πάπια εὐρέθηκε εἰς τὸ τραπέζι. . . ὄχι μοναχὰ ἦταν ἠσημένη ἐκεῖν' ἡ πάπια, ἀλλὰ καὶ καυμένη. . . νά! (Σταυροκοπεῖται.) Ἔτσι νὰ ἰδῶ τὴν ὑγιὰ τοῦ Χριστόδουλου!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Θυμά τφόντι!

ΞΕΝ. — Ἀμὴ δὲν εἶχε τὴν ἀπαυτήνη νὰ μοῦ πῆ, πῶς καὶ καλὰ ἡ πάπια ἐκεῖνη δὲν ἦτον ἄγρια! . . Δὲν εἶναι ἄγρια, τοῦ λέγω, αὐτὴ ἡ πάπια; . . Τρεῖς ἀνομματοὶ τὴν ἐκνηγοῦσαμε, καὶ εἶδαμε κ' ἐπάθαμε διὰ νὰ τὴν πιάσωμε, καὶ θὰ μοῦ εἶπῃς πῶς δὲν ἦταν ἄγρια; (Βάλλει τὰ χειρόμακτρα ἐπὶ τῶν πινακίων.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὁ λόγος ἦτον τφόντι ἰσχυρός. . . Ἀλλὰ βλέπω, κυρά, ὅτι στρώνεις τὸ τραπέζι διὰ δύο. . .

ΞΕΝ. — Αὐτὸ μὴν τὸ βλέπετε, κυρία· μόνο τὸ ἓνα εἶναι διὰ λόγου σας· τὸ ἄλλο; . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τὸ ἄλλο. . .

ΞΕΝ. — Νὰ χρῆστε τὴν ζώή σας, κυρία, ἀφίσετε! Εἶναι κρέμα εἰς τὸν καυμένο τὸν νέο. Νὰ τοῦ εἰπῶ τώρα ὅτι πῶς δὲν τὸν καταδεχοῦσθε, εἶναι καλὸς νὰ πέση ἀπὸ τὸ κακό του εἰς τὸν γιαιλό νὰ πνιγῇ. Τοῦ ἔχετε πάρει τὸν νοῦ. Μὲ τὰ σωστά του σὰς θέλει. Ἐμένα τῆς ἰδίας μου τὸ εἶπε· — «Κυρά Ἀφέντρα, ὁ κόσμος νὰ χαλάση, αὐτὴν ἐγὼ θὰ τὴν πάρω γυναϊκά μου. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ἄλλην ὅπου θέλουν νὰ με ἀρραβωνίσουν.» Ἐπειδὴ καὶ εἶναι νὰ τὸν ἀρραβωνίσουν, καὶ εὐθύς καὶ νὰ τὸν πανδρέψουν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις. . . Ἀμή!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ, κυρά Ἀφέντρα, κυρά Ἀφέντρα! . . Αὐτὰ τὰ πράγματα· εἶναι ἐντροπὴ νὰ τὰ λέγῃς. Εἶπέ με, σ' ἐπλήρωσεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ με πιλατεύσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

ΞΕΝ. — Ὁ Παυλάκης μου νὰ με πλερώσῃ! . . τὸ παιδί μου! ὅπου τὸ ἐμεγάλωσα μέσα εἰς τὰ χέρια μου! . . Ἀμ' ἤμουν, ματάκια μου, παραμάνα εἰς τὸ σπῆτί τους. . . Ἐγὼ τὸ βύζαζα αὐτὸ τὸ παιδί.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀκουσε· ἡ βροχὴ φαίνεται ὡς νὰ ἐκόπασε. . .

ἔχει καὶ φεγγάρι . . . Δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ κανένα ζῶον διὰ τὸ χωριό;

ΞΕΝ. — Εἶναι θαρρῶ, ὁ Σκατζόχρτος μὲ τὸ ζῶ 'του' ἀλλὰ διατὶ τάχατες . . .;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σὲ παρακαλῶ, 'πάγαινε νὰ τὸν εἰπῆς νὰ μὲ τὸ φέρῃ. Θὰ φύγω.

ΞΕΝ. — Καλέ, μὲ τὰ σωστά σας, τέτοια ὥρα;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄς ἦναι, δὲν μὲ μέλει . . φώναξε αὐτὸν τὸν ἀγωγιάτην νὰ ἔλθῃ.

ΞΕΝ. — Τώρα ὅπου εἶναι καὶ τὸ φαγὶ ἔτοιμο! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τὸ φαγὶ σὲ τὸ πληρόνω.

ΞΕΝ. — Εἶναι ὅμως κ' ἓνα ἄλλο . . ὅπου ἐπειδὴ εἶπετε πῶς θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ, δὲν ἐδώσαμε τὴν κάμερην εἰς κάποιον ἄλλον, ὅπου ἔτυχε καὶ αὐτὸς ἀπόψε περαστικός, καὶ μᾶς τὴν εἶχε ζητήσει Δὲν τὸ θέλει, μάτιά μου, ὁ Θεὸς νὰ ζημιωθοῦμε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Νὰ σὲ πληρώσω καὶ διὰ τὸ δωμάτιον. Λάβε . . πόσον κάμνει τὸ φαγητόν;

ΞΕΝ. — Δέκα γρόσα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δέκα γρόσα διὰ τὸ φαγητόν' καὶ δέκα, εἵπαμεν, διὰ τὸ δωμάτιον, εἴκοσι. Λάβε ἓνα εἰκοσάρι.

ΞΕΝ. — Εὐχαριστῶ . . Θέλετε τὸ λοιπὸν νὰ εἰπῶ τοῦ Σκατζόχρου νὰ φέρῃ τὸ ζῶ' του;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ναί, ναί . . Ἐννοεῖται ὅτι θὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ ὁ ἀγωγιάτης, ὁ ἴδιος . . .

ΞΕΝ. Θὰ ἔλθῃ, θαρρῶ, τὸ παιδί του, ὁ Κάβουρας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ ἐκεῖνος καὶ τὸ παιδί του ἄς ἔλθουν' καὶ τοὺς πληρόνω διὰ δύο ζῶα . . διὰ τρία ζῶα . . ἀρκεῖ νὰ μὲ 'πάγουν καλὰ.

ΞΕΝ. — Νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωὴ μου, κυρία, ἂν δὲν σὰς λυποῦμαι . . Νύκτα . . μὲ αὐτὴ τὴν ὑγρασία . . Ὅμως, ἀφοῦ τὸ θέλετε . . (Καθ' ἑαυτήν.) Αὐτὴ μεγαλοπιάνεται! τί ἐκάθουνταν λοιπὸν ὁ Παυλάκης καὶ μοῦ 'λεγε πῶς εἶναι δασκάλισσα! . . Πάγω νὰ εὐρῶ καὶ τὸν ξένο ποῦ 'χάσαμε, νὰ τοῦ εἶπω πῶς ἔχομε κά-

μερῆ νὰ τοῦ δώσωμε. . . νὰ βγῆ τὸ μεροκάματο καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Φοροῦσα τὸ καπελλῖνόν της πρὸ τοῦ κατόπτρου.)—
Θὰ ἔγω νὰ διηγοῦμαι. Νὰ ἦτο τώρα ἀπὸ κἀνένα μέρος νὰ μ' ἔβλε-
πεν ἐδῶ κάμμια ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς Σμύρνης! Τι θὰ ὑπέθετε!
Αἶ, κυρίαί μου! ἤθελα νὰ εὐρίσκετο κάμμια ἀπὸ σὰς εἰς τὴν
σκάλα τοῦ Βουρνόβα, καθὼς ἐγώ, μόνη, διὰ νυκτὸς, ἠναγκασμένη
ἐκ περιστάσεως νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ πάτωμα ἐνὸς καπηλείου, κα-
ταδιωκομένη ἀπὸ ἓνα ἀθάδη. . . ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ὡσὰν τὸν
σιδρ Παυλάκη σας! Ἐὰρ γε πόσων εἰδῶν τρόμος θὰ τὴν ἐκυρί-
ευσ! Καὶ ὅμως. . . ἀπαιτεῖται ἰσχύς χαρακτηρῶς. Ὅλαι αἱ ἐρη-
μιαὶ καὶ ὅλοι οἱ σιδρ Παυλάκηδες τοῦ κόσμου, πρὸς μίαν φιλό-
τιμον γυναῖκα εἶναι πράγματα ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα, παρὰ πολ-
λοὺς τῶν παρουσιαζομένων, εἰς αἰθούσας πληθούσας, πολλῶν δὲ
καὶ ὑπὸ τὴν αἴγλην θέσεων λαμπρῶν καὶ συστάσεων. Ὁ μέγας
κίνδυνος εἶναι μάλλον ἐκεῖ, καὶ ὄχι ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ κύρ Χρι-
στοδούλου καὶ τῆς κυρ' Ἀφέντρας. . . Ἄλλ' ἄς καταβῶ ἴσως οἱ
ἀγωγιάται ἤλθαν καὶ μὲ περιμένουν. (Περιβάλλεται τὸ ὠμοφό-
ριόν της.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ΕἰΣ ΤΙΣ.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἐνδοθεν τῆς σκηνῆς.)—Καλά, καλά! Μία καὶ μόνη
ἀφοῦ εἶναι, τὴν εὐρίσκω.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἰδοῦσα ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ κινουμένη πρὸς ἀνα-
χώρησιν.) Ὁ οὐρανὸς ἔχει ἀκόμη σύννεφα, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ μὴ βρέξῃ
πρὸς τὸ παρόν.

(Εἰσέρχεται ὁ Εἰς Τίς καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται ἡ Μία Τίς· ἀλλ' ἐνῶ
διέρχονται ἐκ τοῦ πλησίον, τὸ ὠμοφόριον τῆς γυναικὸς συμπλέκεται διὰ
τῶν χροσσῶν του μεθ' ἐνὸς κομβίου τοῦ ἐπενδύτου τοῦ ἀνδρός. Ὁ Εἰς

ΤΙΣ εἶναι ἐνδεδωμένοι κωσμίως· φορεῖ μέλαν πανταλόνιον, ὄδοιπορικὸν ἐπενδύτην, πῖλον ὑψηλόν. Ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα φέρει μανδύαν, κρατεῖ δὲ διὰ τῆς δεξιᾶς· μικρὸν σάκκον ὄδοιπορικὸν ἐκ τῶν κομψοτέρων.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περιχαρῶς.) — Παρκακλῶ, παρκακλῶ! . . . Μὲ σύ-
ρετε μαζῆ σας, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ὡσαύτως περιχαρῶς, ἀφοῦ ἀπέθεσε τὸν σάκκον χα-
μαί.) — Ἄ! σᾶς ζητῶ συγγνώμην· δὲν ἤλπιζα ποτὲ νὰ ἀγρεύσω
τοιοῦτο πολῦτιμον θήρυσμα. (Καταγίνεται νὰ ἀπλλάξῃ τὸ ὤμο-
φόριον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐνεπλήχθη τὸ κομβί σας εἰς τὸ σάλι μου.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἡ μᾶλλον, κυρία μου, τὸ σάλι σας περιεπλήχθη
εἰς τὸ κομβί μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅπως θέλετε, ἀφοῦ καταντᾶ εἰς τὸ αὐτό. (Γε-
λοῦν ἀμόφτεροι.) Ἄλλ' ἀφίστατε, σᾶς παρκακλῶ· τὸ περιπλέεστε
περισσότερον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Μετὰ γέλωτος.) — Εἶμαι ἱκανὸς καὶ αὐτὸ νὰ κάμω
. . . ὄχι ὅμως ἐκ προκιρέσεως, πιστεύσατε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀποσπασθεῖτα.) — Ἴδού! . . . (Χαιρετιζουσα.) Κύ-
ριε. . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Προσκυνῶν.) — Κυρία μου. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν, ἐξερχομένη.) — Δὲν φαίνεται πρόστυ-
χος ἄνθρωπος. Αὐτὸς πάλιν πῶς ἔτυχεν ἐδῶ! (Ἄναχωρεῖ.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Δὲν εἶναι κακὴ αὐτὴ ἡ κυρία. . . .
Πόθεν δίσκος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΕἰΣ ΤΙΣ (Μόνος, τὸν μὲν σάκκον ἀποθέσας ἐπὶ τῆς κλίνης,
τὸν δὲ μανδύαν τινάσσων καὶ καθαρίζων.

Ἄ! εὐρέθη τέλος πάντων καλὴ, κακὴ μία κλίνη. Ὡς φαίνεται,
ὑπῆρχε δι' αὐτὴν συναγωνισμὸς, καὶ διὰ τοῦτο εἶδα καὶ ἔπαθα
ἕως νὰ τὴν ἀποκτήσω. Τώρα ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔμεινε εἰς
τὴν κατοχὴν μου, ἀφοῦ καὶ τὴν ἐπροπλήρωσα, καθὼς καὶ τὸ δεῖ-

πνον. — Καλὴν τὴν ἔπαθα! νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀποβάθραν, ὅπου
 θεν ἀναχωρεῖ τὸ μικρὸν ἀτμόπλοον τοῦ Βουρνόβα, καθ' ἣν στιγ-
 μὴν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τρεῖς μῶλις ἢ τέσσαρας ὀργυρίας, καὶ ν'
 ἀναγκασθῶ νὰ λάβω πέραμα διὰ νὰ μὲ φέρῃ. Ν' ἀνοίξουν ἔπειτα
 καθ' ὅδον οἱ καταβῆραται τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅλοι τοῦ Αἰόλου οἱ
 ἄσκοι, καὶ νὰ ἔλθω μισοπνιγμένος. . . ἄλλος Τηλέμαχος. . . καὶ
 ποῖαν νὰ εὕρω Καλυψῶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρήμην ἀκτὴν; Μίαν κυρ'
 Ἀφέντρα. . . διὰ νὰ μὴν εἰπῶ ἓνα λαδικό, καὶ φουάξουν οἱ θεοὶ
 οἱ ἐφέστιοι. — Κατ' εὐτυχίαν, ἡ βροχὴ δὲν μὲ διεπέρασε, χάρις
 εἰς τὸν μανδύαν μου. (Ἀπλόνει τὸν μανδύαν ἐπὶ τῶν δύο καθισμά-
 των, ἀνοίγει τὸν σάκκον του, λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ ἓν κόρυθρον), πλη-
 σιάζει εἰς τὸν καθρέπτην, διορθώνει τὸν λαιμοδέτην του, καθρι-
 σιάζει τὰ φορέματά του κτλ., ταῦτα δὲ πάντα ἐνῶ συγχρόνως λα-
 λεῖ.) — Ὅταν ἦλθα, ἂν καὶ εἶχαν ἤδη ἀναχωρήσει ὅλα τὰ δηή-
 ματα, εὕρισκα, ἂν ἤθελα, ζῶον διὰ τὸ χωριό· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐξη-
 κολούθει ὁ αὐτός, καὶ ἐσκέφθην, διατι νὰ ἐκτεθῶ χωρὶς ἀνάγκην
 εἰς μίαν πλευρίτιδα, ἐξακολουθῶν νὰ καταβρέχωμαι. . . Κοιμοῦ-
 μαι λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, ὅπως εἰμπορέσω καὶ αὐριον τὸ πρῶτ' μετα-
 βαίνω εἰς τὸ χωριόν. . . νὰ ἰδῶ τέλος πάντων καὶ ἰδίους ὄμμασι
 αὐτὴν τὴν μελλόνυμφον τοῦ προκομμένου μου ἀνεψιοῦ. . . Αὐτὸς
 δὲν μὲ περιμένει. Ἐλπίζει μακρόθεν νὰ τὸν δῶσω τὴν συγκατά-
 θεσίαν μου. Νὰ ἰδοῦμεν ποῖα τλαλίπωρος θὰ τὸν κουκουλωθῇ. Ἄν
 δὲν ἔχη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ἥλιον μοῖραν, καθὼς αὐτός, θὰ προκόψω-
 μεν. Δὲν θὰ στέρξω ποτὲ νὰ ἔλθῃ ἔξαφνα, νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τοῦ
 τραχήλου μου καὶ ἄλλους. Αὐτὸς μὲ ἀρκεῖ. Θὰ μὲ ἰδῇ ἀπροσδοκῆ-
 τως. — Ἄ! ἀπόψε θὰ ἡσυχάσω. Ἐπὶ Πειραιῶς μέχρι Σύρου ἐξη-
 μερώθημεν εἰς τὸ ἀτμόπλοον διάφοροι φίλοι τῶν Ἀθηναίων συνδια-
 λεγόμενοι περὶ πολιτικῶν. Ἐμοιράσαμεν ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπὶ
 Σύρου πάλιν μέχρι Σμύρνης, μᾶς ἦλθαν εἰς τὴν πρώτην θέσιν
 μεταξὺ ἄλλων ἐπιβατῶν ἓνας Ἄγγλος καὶ ἓνας Ὀθωμανός,
 ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μία κωμῶδία. (Κατα-
 βαίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς φέρων ἀναχειρας τὸ κόρυθρον.)
 Οἱ διαβολάνθρωποι! ἐνόμιζες ὅτι εἶχαν συμφωνήσει, ὁ Ἄγγλος
 ἀπὸ τὸ Βολμερχάμπτον, καὶ ὁ Ὀθωμανός ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον νὰ συν-

αντηθῶσι, κατὰ κακὴν μου τύχην, εἰς αὐτόν μου τὸν διάπλουν. Δὲν ἐσιώπασε τὸ στόμα των δι' ὅλης τῆς νυκτός. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἀπεχωρήσαμεν εἰς τὰς κλῖνας μας, αὐτοὶ οἱ δύο ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν μὲ δύο ποτήρια καὶ ἓνα μπουκάλι βουμι τῆς Ἰαμαϊκῆς ἐν τῷ μέσῳ. Ἐχῶ τὸ κακὸν φυσικὸν νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ ὅταν ἀκούω ὀμιλίας. Εἰς μάτην ἀνεζήτησα τὸν ἀμθρόσιον ὕπνον. Ἀνεκάθησα ἀπληπισμένος, ἔσυρα ὀλίγον τὸ παραπτασματίον τῆς κοίτης μου, καὶ ἔμεινα νὰ ἀκούω τοῦλάχιστον τὶ ἔλεγαν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὠμίλου χωρὶς νὰ καταλαμβάνονται. . . καὶ, τὸ ἀστειότερον, ἐνόμιζαν ὅτι ἐκαταλαμβάνοντο. Ὁ Ἄγγλος ἤθελε νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν Ὄθωμανὸν τίνι τρόπῳ βάλλει ὁ ἀτμός τὴν μηχανὴν τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς κίνησιν, ἔδεδε Ὄθωμανὸς ἐξελάμβανεν ὅτι ὁ Ἄγγλος τὸν περιέγραφε τὰς ἐνεργείας τοῦ βουμιῦ ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου. — «Γιαβροῦμ Λόντρα Καπιτάν,» ἔλεγεν ὁ Τοῦρκος, «Καὶ μὲ πόσα ἄρά γε ποτήρια γυρίζει ἡ ἰδική σου κεφαλὴ;» — «Γές,» ἀπεκρίνετο ὁ Ἄγγλος· «καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς γυρίζει, καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω· κατὰ θέλησιν.» — «Πολὺ καλά,» ὑπελάμβανεν ὁ Τοῦρκος, «ἀλλὰ πόσα; πόσα ποτήρια;» — «Πόσους γύρους;» ἔλεγεν ὁ Ἄγγλος· «γύρους εἰμπορεῖ νὰ παίρῃ ἕως τριάντα κατὰ πᾶν λεπτόν.» Καὶ ἠρίθμει τριάντα ἐπὶ τῶν δακτύλων του. — «Βαί! καχπὲ Λόντρα Καπιτάν!» ἀνέκραζεν ὁ Τοῦρκος· «τριάντα ποτήρια εἰμπορεῖς καὶ πίνεις, χωρὶς νὰ ζαλισθῆς; Σεῖς οἱ Ἄγγλοι εἴσθε, βαλλαά, καὶ κατὰ τοῦτο μοναδικοί. Ἡ κερὰ ἡ σὰς εἶναι γισρὴ κεφαλή. . . ἡ κεφαλή σὰς. . .» Καὶ ὅπως παραστήσῃ σαφέστερον τὸν λόγον του ἐδείκνυεν εἰς τὸν ἄγγλον τὴν ξυρισμένην κεφαλὴν του. — «Γές, γές» ἀπήντα ὁ Ἄγγλος, ἐκλαμβάνων ὅτι ὁ Τοῦρκος τὸν ἔλεγε περὶ ξυρίσματος· «Γές, γές, καὶ ἐγὼ θὰ ξυρίσω τὴν κεφαλὴν μου, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν Σμύρνην· καὶ ἐγώ. . .» — Εἶδα ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειώνει, ἐνεδύθη καὶ ἀνεβη εἰς τὸ κατάστρωμα. Εἶχαμεν ὀλίγα κύματα καὶ δὲν ἤρα ἐκεῖ ἄλλον κἀνενα, εἰμὴ δυστυχεῖ τινι γυναίκα, ἥτις εἶχεν ἀναβῆ ἐκ τῆς δευτέρας θέσεως ἐπειδὴ ἡ κίνησις τοῦ σκάφους τὴν ἠνόχλει τρομερά. . . Ἠθέλησα νὰ εἰπῶ ὅτι ἔχω δύο νύκτας νὰ κλείσω τὸ μάτι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν βλέπω

τὴν ὥραν, πότε νὰ δειπνήσω, καὶ νὰ πέσω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ὡσάν νεκρός.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΙΣ ΤΙΣ, *ἐνασχολούμενος εἰς τὸν σάκκον του, πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς*, ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὴν, μὴ παρατηρήσασα τὸν ΕΝΑ ΤΙΝΑ.) — Τί δυστυχία! πάλιν ἤρχισε νὰ βρέχη.

ΞΕΝ. (Εἰσελθοῦσα κατόπιν αὐτῆς.) — Σᾶς φωνάζω, σᾶς φωνάζω, κυρία, καὶ ἡ εὐγενεία σας δλονένα ἀναβαίνειτε. . . Πρέπει νὰ 'ξεύρετε πῶς. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐντόνως.) — Δὲν θέλω νὰ 'ξεύρω τίποτε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν, ἐνασχολούμενος εἰς τὸν ὄδοιπορικόν του σάκκον.) — Πα! ἡ κυρία μὲ τὴν ὁποῖαν συνεπλέχθη ὅταν ἔμβαινα. Κᾶτι ἐλησμόνησεν, ὡς φαίνεται.

ΞΕΝ. (Πρὸς τοὺς θεατάς.) — Μὰ τώρα πῶς θὰ γίνη ὅπου ἔδωσα τὴν κάμερη εἰς τὸν ἄλλον. Δὲν εἴμποροῦν νὰ μείνουν μέσα εἰς τὴν ἴδια κάμερη καὶ οἱ δύο τους μία νύκτα. (Πρὸς τὴν *Μιὰρ τιρά*.) Μοῦ κακοφαίνεται, κυρία, ὅμως ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δυσανασχετοῦσα.) — 'Ξεύρω πολὺ καλὰ τί θέλεις νὰ μὲ εἰπῆς. . . Ὁ καλὸς σου φίλος ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ καταδιώκη. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Τὴν καταδιώκει κᾶποιος. . . Κᾶπως ἀρχίζω νὰ ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ αὐτῆς.

ΞΕΝ. — Ἄς ἀφίσωμεν τώρα τὸν Παυλάκη κατὰ μέρος. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Καὶ αὐτὸς ὁ καταδιώκων ὀνομάζεται Παυλάκης.

ΞΕΝ. — Ἐκεῖνος εἶναι ὁλος θυμὸς, τώρα ὅπου ἔμαθε πῶς περιμένετε ἐδῶ κᾶποιον.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Διατί; . . . Καὶ τί τὸν μέλει αὐτόν;

ΞΕΝ. — Καταλαβαίνειτε. . . ζήλεια. Θαρῆει πῶς αὐτὸς ὅπου περιμένετε εἶναι κἀνένας ἀγαπητικός.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) Ἄ, ἄ ! Ἀὐτὴ ἡ νέα ἔχει καὶ ἐραστὴν, ὡς φαίνεται.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὁ ἀχρεῖος ! . . . Καὶ ἂν αὐτὸς ὅπου περιμένω ἦναι ὁ ἄνδρας μου ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. Καθ' ἑαυτόν.) — Ἄ, θὰ ἦναι ὑπανδρευμένη.

ΞΕΝ. — Ὁ ἄνδρας σας ! . . . Ἐκεῖνος λέγει πῶς εἶναι δύο χρὸ-
να ὅπου ὁ ἄνδρας σας ἀπέθανεν εἰς τὴν Σύρα.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἄ· εἶναι χήρα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ ἂν ἐπῆρα δεύτερον ἄνδρα ;

ΞΕΝ. — Ἀὖ, ἔξέρω κ' ἐγώ ;

ΕΙΣ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἦλθε καὶ εἰς δεύτερον γάμον, ὡς φαίνεται.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μάθε το λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔξέρεις, καὶ εἰπέ το εἰς τὸν φίλον σου ἐκ μέρους μου, διὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ἐ-
γινε κρυφίως ὁ γάμος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ εἰπῶ εἰς
αὐτόν. Τώρα ὅμως, δὲν μὲ μέλει καὶ ἂν τὸ μάθῃ.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἐξαναὑπανδρεύθη κρυφίως . . . καὶ
τις οἶδε διὰ ποῖαν τῶρα αἰτίαν εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ζητήσῃ εἰς
αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος καταφύγιον . . . καὶ, ἡ ταλαίπωρος, εὐρίσκειται
εἰς ἀμηχανίαν.

ΞΕΝ. — Δὲν τὰ πιστεύει ἐκεῖνος, κυρία, αὐτά.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄν δὲν τὰ πιστεύῃ, εἰπέ του ὅτι θὰ τὸ ἰδῇ, καὶ
ἴσως θὰ τὸ ἰδῇ ταχύτερα παρ' ὅσον νομίζει. Εἰπέ τον, ὅτι ὁ ἄν-
δρας μου δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΞΕΝ. Καὶ ποῦ εἶναι τὸ λοιπὸν ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Προχωρῶν μετὰ τοῦ κορύθου ἀναχειράς.) — Ἄφοῦ
σὲ λέγει ἡ κυρία, ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐκπλαγείσα.) — Ἄ ! . . .

ΞΕΝ. — Πά ! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Μίαν τινά.) — Μὲ συγχωρεῖτε,
κυρία, δι' ἣν συγκίνησιν σὰς προξενῶ, παρουσιαζόμενος οὕτως αἰ-
φνιδίως.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ὁ κύριος ὅστις ἦτον ἐδῶ πρὸ ἐλί-
γου !

ΞΕΝ. — Πῶς ! . . . ἡ εὐγενία του εἶναι ὁ ἄνδρας σας ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Χριστιανή μου . . . σέ εἶπα ὅτι . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Κατ' ἴδιαν πρὸς τὴν Μίαν τινά.) — Στοχάζομαι, κυρία μου, ὅτι σᾶς συμφέρει νὰ ἐπωφεληθῆτε αὐτὴν τὴν ἀπάτην τῆς ξενοδόχου. Ἀφίστετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑπόθεσιν ἐπάνω μου, καὶ μὴ ἔχετε τὸν ἐλάχιστον φόβον. (Πρὸς τὴν αὐτὴν φανερώς). Βλέπεις, φίλη μου, ὅτι ἐγκαίρως ἐξεπλήρωσα τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μὲ ὄλον τὸν ἀχρεῖτον καιρὸν, ἤλθα ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν σέ εἶπα. Δὲν σέ ἐναγκαλίζομαι, διότι . . . (Γελᾷ.) καθὼς εἶμαι βρεγμένος . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Γελῶσα ὠσαύτως.) — ὦ, δὲν ὑπάρχει καμμία βία . . .

(Ὁ Εἶς τις καὶ ἡ Μία τις συνομιλοῦν κατ' ἴδιαν ἐν ἰλαρότητι, οἰοεὶ περὶ τῆς περιστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκονται, καὶ τοὶ ἀγνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους.)

ΞΕΝ. (Καθ' ἑαυτὴν, ἔκθαμβος.) — Ἦτον ὁ ἄνδρας τῆς ! . . . Καλῆτερο αὐτὸ δι' ἐμένα. Τώρα εἰμποροῦν νὰ μείνουν καὶ οἱ δύο τοὺς εἰς τὴν ἴδια τὴν κάμερη. Ἴδὲ πῶς τῶφερε ἡ περίστασις . . . νὰ πληρωθῶ καὶ διὰ τὴν κάμερη καὶ διὰ τὸ φαγὶ δύο φοραῖς ! . . . Χρυσὴ δουλειά ! . . . Πάγω νὰ τοὺς φέρω τὸ φαγὶ, καὶ νὰ τὰ εἰπῶ καὶ τοῦ Χριστοῦ δούλου. (Ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ 7'.

ΕΙΣ ΤΙΣ, (ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σάκκου, ὅπου ἐναπέθεσε τὸ κύρυθον) καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Φιλοφρόνως, ἀλλὰ σπουδαίως.) — Δέχθητι, κύριε, τὰς εὐχαριστίας μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Διὰ τί πρᾶγμα, κυρία μου ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Διότι, κύριε, μὲ τὴν ὄντως εὐφυᾶ ἐπίνοιάν σας μ' ἐλυτρώσατε ἀπὸ ἓνα αὐθάδη ἄνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καὶ τὸ θεωρεῖτε ὡς ἄξιον εὐχαριστίας τινὸς τοῦτο ; Ἦτο χρέος μου. Δὲν εἶμαι τὴν ὥραν ταύτην ὁ σύζυγός σας, ψευδῶς ἢ ἀληθῶς ; Μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι μάλλον θὰ ἐλυποῦμην μὴ

βλέπων νὰ μὲ βάλlete, διὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, εἰς τόπον συζύγου κατὰ πάντα ἀληθινοῦ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Μειδιῶσα.) — ὦ, ὡς πρὸς τοῦτο κύριε, δύνασθε νὰ εἴσθε υπερβέβητος ὅτι δὲν θὰ καταχρασθῶ τὴν καλωσύνην σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Περιχαρῶς.) — Πολὺ μὲ κακοφαίνεται.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΞΕΝ. — Ὅρισετε εἰς τὸ τραπέζι — εἶναι ἔτοιμο.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀμέσως.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὸν.) — Βλέπω ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία μένει. Μήπως τῶντι θέλει νὰ σκεπασθῇ ὑπὸ τὴν στέγην μου; . . . Ἄς τὴν κάμωμεν λοιπὸν τὰς ἀποχρώσας τιμάς.

ΞΕΝ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ὁ πτωχὸς ὁ Παυλάκης εἶναι νὰ σκάση. Τὸ φουᾶ καὶ δὲν κρυώνει. (Πρὸς τὴν *Μίαν* τινὴ κατ' ἰδίαν.) Ἄχ, κυρία! κατάκαρδα τὸ ἐπῆρε ὁ λεγόμενος ἴσάν τοῦ εἶπα πῶς ἡ εὐγένεια τοῦ εἶναι ὁ ἄνδρας σας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πά!

ΞΕΝ. — Μὲ ἠρώτησε ἀν ἦναι εὐμορφος ἄνθρωπος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ τὸν εἶπες . . . ;

ΞΕΝ. — Ἐκεῖνο ὅπου εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια . . . ἕνας νόστιμο ἄσχημάνθρωπος . . . γελαστός. « Ἄσχημος εἶναι; » μοῦ ἀποκρίθηκες « Ἀκόμη τὸ λοιπὸν ἔχω ἐλπίδα. »

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Εἶδες ἀναισχυντίαν!

(Ἡ Ξενοδόχος ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΕἰΣ ΤΙΣ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος θὰ λάβῃ τώρα τὴν διάκρισιν ν' ἀναχωρήσῃ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἄφου πορευθεὶς ἔλαβε μίαν τῶν καθεδρῶν καὶ τὴν ἔθεσε δεξιόθεν τῆς τραπέζης) — Ἄν ἡ κυρία ἀγαπᾷ νὰ μὲ κάμῃ τὴν τιμὴν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐκθαμβος καθ' ἑαυτὴν) — Παράδοξον! ὁμιλεῖ ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν του. (Πρὸς τὸν Ἐνα τινά.) Ἐπεθύμουν, κύριε, νὰ μὲ ἐπετρέπετο τοῦλάχιστον. . . ἐγὼ νὰ σᾶς προσκαλέσω.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἄριστερόθεν τῆς τραπέζης ἰστάμενος.) — Δὲν ἔχω τὸ πρῶτόρημα τοῦ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐνοήσω. . . Σᾶς εἶχα παρακαλέσει νὰ μὲ τιμήσητε συμμεριζομένη τὸ δειπνόν μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Μειδιῶσα. . .) — Ἄλλὰ κατὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἴσθε ἠπατημένοι, κύριε. Τὸ δειπνον εἶναι ἰδικόν μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Πῶς γίνεται! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σᾶς βεβαιῶ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἄλλ' ἀφοῦ, κυρία μου, ἐγὼ τὸ ἐπλήρωσα, αὐτὸ τὸ δειπνον.

ΜΙΑ ΤΙΣ — Ἀληθινά; Ἄλλὰ κ' ἐγὼ τὸ ἐπλήρωσα.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Παράδοξον! (Ἀμφότεροι γελοῦν.) Ἄλλ' ἀφοῦ καὶ οἱ δύο τὸ ἐπληρώσαμεν, δίκαιον λοιπὸν εἶναι καὶ νὰ συνδειπνήσωμεν. Ἐκτὸς ἂν τοῦτο σᾶς ἐνοχλῇ. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὑπομονὴ λοιπὸν ἄς γίνῃ τοιοῦτοτρόπως καὶ μόνον διὰ τὸ παράδοξον αἴς συμπτώσεως. (Κάθηται δεξιόθεν τῆς τραπέζης.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τὸ κατ' ἐμέ, χάριν μάλιστα χρεωστῶ διὰ τοῦτο ἰδιαιτέραν εἰς τὴν πλεονεξίαν τῆς κυρίας Ξενοδόχου. μας (Λαμβάνει τὴν ἄλλην καθέδραν καὶ κάθηται ἀριστερόθεν τῆς τραπέζης).

ΜΙΑ ΤΙΣ. — (Καθ' ἑαυτὴν). Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἐνδέχεται νὰ διορθωθῇ ὁ καιρὸς, καὶ ν' ἀναχωρήσω.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἄλλως τε, εἴμεθα καὶ σύζυγοι. . . ἐνώπιον τῆς κυρίας Ξενοδόχου μας τοῦλάχιστον. . . (Διαμελιζὼν τὰς νήσας.) Ἴδου δὲ καὶ οἱ δύο μάρτυρές μας, οἵτινες, ἐν παρενθέσει, ἀρκετὰ τρυφερὸν φαίνεται νὰ ἔχουν τὸ ἦθος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅταν συλλογισθῶ. . . πόσον εὐκόλα ἡ ὁδοιπορία συσχετίζει τοὺς ἀνθρώπους! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τάχιστα· ἀλλ' ἐγὼ στοχάζομαι ὅτι καὶ ἡ φυσιο-

γνωμία συντελεῖ πολὺ εἰς τοῦτο. Κατέχετε, κυρία, τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν ἢ εὐγενία σας; Καταλαμβάνετε ἀπὸ φυσιογνωμίας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄρκετά, ὥστε νὰ ἤμαι ἤδη βεβαία σχεδὸν περὶ τοῦ χαρακτῆρός σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀληθινά; . . . Περίεργος εἶμαι ν' ἀκούσω τὴν κρίσιν σας. Εἰπῆτε, σὰς παρακαλῶ. . . Ἐλευθέρως ὅμως.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σὰς λέγω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. . . Ἐνῶ ἀγαπάτε τοὺς διαφορουμένους ἀστεϊσμούς, εἴσθε ὅμως κατὰ βάθος ἄνθρωπος ἔντιμος.

ΕἰΣ ΤΙΣ (Γελῶν.) — Τοὺς διαφορουμένους ἀστεϊσμούς. . . ναί, ἤκουσα καὶ ἄλλους νὰ μὲ τὸ λέγουν. (Προσφέρει φαγητὸν εἰς τὴν ΜΙΑΝ ΤΙΝΑ.) Ἐγὼ δέ, κυρία μου, παρατηρῶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σας. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅτι;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὅτι ἔχετε δύο θελκτικωτάτους ὀφθαλμούς. . . Πρὸς τούτοις. . . Ἄν μ' ἐπιτρέπετε. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ ἄλλην θὰ εἰπῆτε κολακείαν, εἶμαι βεβαία.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὅχι, κυρία μου, ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ ἂν μ' ἐπιτρέπετε νὰ σὰς προσφέρω καὶ ὀλίγην *σίλσαρ*.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅχι, προτιμότερον τοῦτο. (Γελοῦν.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ναί! ἀλλ' ἀναγινώσκω ἐνταυτῷ. . . ἐν τῇ γλυκύτητι τῶν ὀφθαλμῶν σας. . . ὅτι ὀδοιπορεῖτε διὰ κάποιον πείσμα. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πείσμα! . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ναί, πείσμα! καὶ πείσμα συζυγικόν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Λαθάνεσθε. Εἶμαι χήρα.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Εἶναι χήρα. Καλὰ τὸ ἔλεγα. (Πρὸς τὴν Μίαν τινά.) Ἀδιάφορον. . . Λοιπὸν ἀπὸ πείσμα ἔρωτικόν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. Δὲν εἴσθε εὐτυχῆς εἰς τὰς διαγνώσεις. Ὅδοιπορῶ κατὰ πρόσκλησιν.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Κατὰ πρόσκλησιν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μάλιστα, κύριε. Εἶμαι σήμερον ἀνεξάρτητος, ἀφοῦ ὑπέστην ἓνα ζυγόν, ὅστις διὰ παντός μὲ ἰάτρευσεν ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ νὰ λάβω ἓνα προστάτην. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός μου, ὥμοσα

νά μὴ περιπέσω πλέον εἰς αὐτὴν τὴν παγίδα. Ἐλευθέρα τῶν πράξεών μου, ἐδέχθην τὴν θέσιν παιδαγωγοῦ, ἥτις μὲ προσεφέρθη ἐκ τίνος οἰκογενείας εἰς τὴν Ὀδησσόν.

Εἰς τις — Καὶ θὰ ὀδοιπορήσετε μόνη ἕως ἐκεῖ; (Χύνει οἶνον.)

Μία τις — Μόνη, μάλιστα, καθὼς πρὸ καιροῦ ἤδη συνείθισα νὰ ζῶ· καὶ διὰ τοῦτο πολὺ ὀλίγον πτοοῦμαι ἀπὸ τὸν αὐθάδη αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις μὲ κυνηγεῖ ἀφότου ἤλθα, καθὼς κατέχω τὸ θάρρος νὰ κάθηναι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετὰ τῆς εὐγενείας σας, ἐνῶ μὲ εἴσθε ὅλως ἄγνωστος. Πᾶσα γυνὴ ἥτις αὐτὴ πρώτη σέβεται ἑαυτὴν, ἐπισύρει καὶ παντὸς ἀνδρὸς τὸ σέβας, στοχάζομαι.

Εἰς τις. — Ἐννοεῖται, ἐννοεῖται.

Μία τις. (Καθ' ἑαυτήν.) — Καλῶς παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν δώσω νὰ καταλάβῃ.

Εἰς τις. (Καθ' ἑαυτόν.) Τὶ καλὰ ἐκφράζεται αὐτὴ ἡ νέα. Φαίνεται δὲ καὶ χρηστῶν ἡθῶν.

Μία τις. — Ἡ εὐγενείας, κύριε, κατοικεῖτε εἰς τὴν Συμόρνην;

Εἰς τις. — Ὅχι· κατοικῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἦλθα μὲ τὸ σημερινὸν κ' ἐγὼ ἀτμόπλου.

Μία τις. — Καὶ ὀδοιπορεῖτε χάριν διασκεδάσεως;

Εἰς τις. — Ὅχι, κυρία μου, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἐξ ἐπαγγέλματος.

Μία τις. — Ἄ, τὸ ἐπάγγελμά σας εἶναι; . . .

Εἰς τις. — Θεῖος, κυρία μου.

Μία τις — Πῶς δηλαδὴ θεῖος; Ἔχετε λοιπὸν ἀνεψιούς καὶ ἀνεψιάς; Διὰ τοῦτο ἔχει τι σεβάσμιον ἢ φυσιγνωμίαν σας.

Εἰς τις. — Σεβάσμιον λέγετε. . . Εἴσθε πολὺ εὐφυής. Καὶ ὅμως εἶμαι τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὸν ἀνεψιόν μου. ὦ! μὴ ἐρωτᾶτε τί ὑποφέρω ἕξ αὐτοῦ!

Μία τις. — Τίνι τρόπῳ; θὰ ἦναι ἀστεῖον.

Εἰς τις. — Ὅχι καὶ τόσον ἀστεῖον, ἐπειδὴ κάμνει ἀδιακόπως χρέη, καὶ τὰ πληρῶν ἐγώ.

Μία τις. — Καὶ ποῖος σᾶς βιάζει νὰ τὰ πληρῶνετε;

Εἰς τις. — Μὲ βιάζει ἡ κρίσις τοῦ δημοσίου, ἡ ἰδίαν μου ὑπόληψιν. Εἶμαι θεῖός του. . . σημαίνει ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀνεψιός μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ— 'Αλλ' εὔγε ! αὐτὸ τὸ φρόνημα σᾶς περιποιεῖ τιμὴν.

ΕἰΣ ΤΙΣ — Μὲ περιποιεῖ τιμὴν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ καταστροφή μου. Δὲν σᾶς διηγούμαι τὰ ἄπειρα ἄθλα αὐτοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ· διὰ νὰ σᾶς δώσω ὅμως μίαν ἀπλὴν νύξιν, σᾶς λέγω, κυρία μου, ὅτι, μίαν ἡμέραν, ἤμην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ κυνήγι. Ἐγὼ εὕρισκόμενην εἰς τὰ ἐπάνω ἐνὸς λόφου, αὐτὸς εἰς τὰ κάτω. Ἐκυψα ἐκεῖ διὰ νὰ κόψω δύο κόμαρα. Σκυμμένος τοιοῦτοτρόπως, ἀκούω καὶ πυροβολεῖ ὁ ἀνεψιός μου· ταύτοχρόνως δὲ αἰσθάνομαι εἰς τὰ πλευρὰ ὡσὰν πληθὸς βελονῶν. Ἀνατινάσσομαι ἀμέσως, ἀνοίγω τὰ φορέματά μου, βλέπω. . . τί νὰ ἰδῶ ! . . . πλήρη τὰ πλευρά μου ὡσὰν ἀπὸ . . . κορινθιακὰς σταφίδας. Γελάτε ! . . . Κατ' εὐτυχίαν τὰ βολίδια, μόλις διατρυπήσαντα τὰ φορέματα, εἶχαν μόνον κολληθῆ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. — Τώρα, αὐτὸ πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τις, καὶ τί νὰ τὸν εἰπῇ ; Ἐκεῖνος, ὄρκους φοικτοῦς ὅτι ἐγίνεν ἐξ ἀπροσεξίας. — Μίαν ἄλλην ἡμέραν, περιπίπτει εἰς τὰς χεῖράς μου ἐπιστολὴ τις κομψὴ καὶ εὖοσμος, ὅπου εἰς τῶν φίλων του τὸν ἔγραφε γαλλιστί. « Πότε, τέλος πάντων, πότε θὰ τὰ πρυμνίσῃ αὐτὸς ὁ κακὸς γέρονς σου ; » Ἐνόμισα κατ' ἀρχάς, ὅτι ἡ εὐχὴ ἀπέβλεπεν εἰς ἀπλὴν ἀποδημίαν μου· ἀλλ' ἔγραφε κατωτέρω, « νὰ μείνης κύριος τῆς περιουσίας τοῦ καὶ νὰ ξεφαντώνωμεν τὰς δέκα ἢ δωδεκακισχιλίαις δραχμαῖς τῆς προσόδου τὴν ὁποίαν ἔχει κατ' ἔτος ! » Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ εὐχὴ ; . . . Καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ . . . ὁ ἀνεψιός μου ; Ἐγὼ γέρον ! ἐγὼ ! Σαράντα ἐτῶν ἄνθρωπος μόλις, μὲ τόσον ὑγιᾶ κρᾶσιν, ἂν καὶ ἰσχνός ! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ, δὲν φέρεται καλὰ ὁ ἀνεψιός σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Αὐτὴ δέ, κυρία μου, ἡ ἐπιστολή, εἰζεύρετε ἀπὸ ποῖον ἦτον ὑπογεγραμμένη ; ἀπὸ ἑνα κάποιον φίλον του, ὅστις ὠνόμαζετο Ἐλίζα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ ! (Γελῶσα.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Τί κάμνω ὅμως τότε κ' ἐγώ ; . . . Λαμβάνω ἐσχάτην τινὰ ἀπόφασιν. Ὡ ; ἄλλος Βροῦτος καταδικάζω τὸν ἀνεψιὸν αὐτόν . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς θάνατον ! ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὁχι εἰς θάνατον, ἐπειδὴ οἱ νόμοι ἔπειτα τιμω-

ροῦν. Τὸν καταδικάζω εἰς κράτησιν. Ἀρνούμαι νὰ πληρώσω πλέον τὰ χρέη του, καὶ βλέπω μετὰ χαρᾶς μεγάλης ν' ἀνοίγωνται ἕνα πρῶτ' ἐνώπιόν του αἱ φιλόξενοι θύραι τῆς φυλακῆς.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐξαίρετον σωφρονιστήριον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Εἶχα λυτρωθῆ, τέλος πάντων, ἀπὸ τὴν ἐπιζήμιον αὐτὴν συγγένειαν, ὅτε μὲ παρουσιάσθη, τὸ πρῶτον ἐπὶ ζώῃς μῦθ, μία καλὴ τύχη.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἰὰ τὴν ἀκούσωμεν.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀξίζει τὸν κόπον. — Ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔκατοίκει μία Γαλλίς . . . μία Ξανθὴ, ἥτις ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, τώρα μὲ τὸ κτένι τῆς εἰς τὸν καθρέπτην, τώρα μὲ τὰ σειρήνια τῶν ὑποδηματίων τῆς, ἔκαμνε μυρίων εἰδῶν ἐρωτοτροπίας, προφανέστατα πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνομένης.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὴν, ἀνεγειρομένη.) — Θὰ εἰπῆ τι ἴσως ἀνοίκειον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ὡσαύτως ἀνεγειρόμενος.) — Ἦσυχεῖτε, κυρία μου! μὴ φοβεῖσθε . . . Ἡ Γαλλίς, βλέπουσά με, φαίνεται ὅτι εἶχα συλλάβει συμπάθειάν τινα . . . καταλαμβάνετε . . . Μάλιστα δὲ ἐπειδὴ τὴν εἶχα δωρήσει μίαν ἡμέραν καλὸν τινα ἀδάμαντα, ἐνόμιζα ὅτι διὰ τοῦ δώρου μου εἶχα ἀρκετὰ ἐξομαλίσαι . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ κύριε, μὴ περαιτέρω, σὰς παρακαλῶ.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Δὲν προσθέτω ἄλλο τίποτε . . . Ὅτε μὲ λέγει, «Ἀλλὰ ἔξέρεις ὅτι κάμνεις ἕνα μέγα ἄδικον εἰς τὸν ἑαυτόν σου;» — Τί ἄδικον; τὴν ἐρωτῶ — Ἰδοῦ! ὁ κόσμος ἔχει νὰ λέγῃ, ὅτι ἔχεις ἕνα καὶ μόνον ἀνεψιόν, καὶ τὸν ἀφίνεις νὰ σήπεται εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ μὴ πληρώσῃς μικρά τινα χρέη του. Ἄν θέλῃς νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀφροσύνην τὴν ὁποίαν λέγεις ὅτι ἔχεις πρὸς ἐμὲ, ἀπελευθέρωσε τὸν ἀνεψιόν σου, καὶ τότε . . . » — Πῶς σὰς φαίνεται, κυρία μου, ἡ ἀπαίτησις;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀπαιτητικωτάτη.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀλλ' ἦτον ὠραία ἡ κατηραμένη . . . Εἶχε, δὲν εἶχε μὲ κατέπεισε μὲ τοὺς τρόπους τῆς. Ἐκεῖ ἀμέσως, στέλλω νὰ πληρώσουν τὸ χρέος τοῦ φυλακισμένου καὶ νὰ τὸν ἀπολύσουν. Τὸν περιμένω δὲ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὠραίας μου:

Φαντάζεσθε μὲ πόσῃ ἀνυπομονησίᾳ τὸν ἐπερίμενα, ἀφοῦ αὐτὴ ἤθελε πρῶτον νὰ τὸν ἰδῇ, καὶ ἔπειτα νὰ πιστεύσῃ. Τέλος πάντων, κρούεται ἡ θύρα. Εἶχε νυκτώσει. Λαμβάνω ἓνα κερὶ, καταβαίνω εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀνεψιοῦ μου, τὸν ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου. . . Δὲν χάνει οὐδ' αὐτὸς καιρὸν, χύνεται. . . ποῦ στοχάζεσθε νὰ χυθῇ; . . . εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ξανθῆς μου. (Μετ' ἀγανακτήσεως.) Πέντε λεπτὰ ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐμπρὸς μου καὶ οἱ δύο των.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καλὰ, καὶ σεῖς τί ἐκάμνετε;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — (Ἀπλούστατα.) — Ἐκθαμβος, ἐξηκολούθουν νὰ κρατῶ τὸ κερὶ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — (Καγχάζουσα.) Ὡστε αὐτοὶ ἐγνωρίζοντο ἀπὸ πρῖν.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὡς φαίνεται. Εἶχαν συνεννοηθῆ νὰ μὲ τὴν φθιάσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἡ θεοκατάρκτος ἐκείνη εἶχε προσποιηθῆ τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἔλσεινόν τέλος. Καὶ διατὶ ἐπρόκρινεν ἐκείνον παρ' ἐμέ; Σᾶς ἐρωτῶ. — Διότι ἐγὼ ἤμην θεῖος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐκεῖνος δὲ ἀνεψιός. Τῶνόντι, ὁ τίτλος θεοῦ συνεκφαίνει μίαν κεφαλὴν φικάν, τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι καὶ λευκὴν. Θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι, ἀκούων τὴν λέξιν θεῖος, φαντάζεται τις ἄνθρωπον πρεσβύτην ὅπωςδῆποτε. Ἀλλὰ, τέλος, πῶς ἀπεικάμετε;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὡ! αὐτὴν τὴν φορὰν τετέλεσται ἔλαβα αὐστηρότατόν τι μέτρον. Ἀπεφάσισα νὰ τὸν νυμφεύσω. . . καὶ ἀκριβῶς ὁδοιπορῶ δι' αὐτό. Ὁ φίλος εὐρίσκεται εἰς τὴν Σμύρνην ἤλθα λοιπὸν νὰ ἰδῶ, νὰ τὸν τελειώσω μὲ μίαν νέαν, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς τὸν θέλουν, ὡς μ' ἔγραψαν. Θὰ προκόψουν τὴν δυστυχῆ τὴν κόρη των, ἀλλὰ τί με μέλει; Τὸν νυμφεύω διὰ ν' ἀπαλλαχθῶ ἐγώ. Τοῦ γάμου ὁ δεσμὸς, κυρία μου, εἶναι στερεώτερος πάσης σιδηρᾶς ἀλύσου· οὔτε ἔχει δὲ κανεὶς νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι ἔλαβα τοιοῦτο μέτρον κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, ἂν καὶ σκληρότατον.

(Ἄδων κατὰ τὸν ἦχον τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος

«Chi dura vince.»

«Ah! che al brillan dell' Jride
foriera di eontento.»)

Εἰς γάμον εὐρισκόμενος ἀκούς' ὀλόγουρά σου
Πρὸς τοὺς ἀνύμφους τοὺς ἐκεῖ νά λέν'· Καὶ ἴς τὰ ἴδικά σου·
Ἵλοιοι τὸ θέλουσι ὡς εὐχὴν, ἀλλ' εἶν' ἠπατημένοι.
Εἰς φυλακὴν ἂν ἔμβη τις, μετὰ καιρὸν ἐδγαίνει·
Ἵλλ' εἰς τοῦ γάμου τὸ κλουδί ἐμβῆκεν; — ἀπομένει.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Λοιπὸν, τὸν νυμφεύετε; . . . Ἵ ἐκδίκησις εἶναι
πρωτάκουστος, ἀλλ' ἐπιτηδεῖα ἀληθῶς.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Εἶσθε καὶ σεῖς μὲ τὴν γνώμην μου;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εὐχομαι εἰς τὸ σχέδιόν σας πᾶσαν ἔκβασιν ἀ-
γαθὴν, ἐνταυτῷ δὲ καὶ σᾶς προσφέρω τὰς ὑποκλίσεις μου. Καλὴν
νύκτα, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Πῶς, κυρία! . . . ἀναχωρεῖτε; Λυποῦμαι τὰ μέ-
γιστα, σᾶς βεβαιῶ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕἰΣ ΤΙΣ, ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἵ! ἦλθεσ, κυρὰ εἰς τὴν ὥραν. Εἶναι ἕτοιμος ὁ
ἀγωγιάτης;

ΞΕΝ. — ώ Σκατζόχερος;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ Κάβουρας καὶ τὸ ζῶον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — (Καθ' ἑαυτόν.) ώ Σκατζόχερος, ὁ Κάβουρας καὶ
τὸ ζῶον! . . . Τὶ ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων εἶναι αὐτὰ!

ΞΕΝ. — Τὸ ζῶ' τὸ ἐπιασαν. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν *Μίαν*
τινά.) Τὸ ἐπιασεν ὁ φίλος ὅπου ἔξεύρετε. (Λαμβάνει τὸ τραπέ-
ζιον ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας, ὁ *Εἷς τις* ἐκ τῆς ἄλλης, καὶ τὸ μετα-
φέρουν εἰς τὸ βᾶθος, πλησίον τοῦ παραθύρου.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἵλλη δυστυχία! . . . Ἵλλὰ δὲν σὲ εἶχα εἰπεῖ. . .;

ΞΕΝ. — Ναί· ἀλλ' ἀφοῦ καὶ ἦλθεν ὁ ἄρχοντάς σας, ἐγὼ, νὰ
ιδῶ τὴν ὑγειὰ τοῦ Χριστόδουλου! ἐθαῤῥεψα πῶς ἠλλάξετε γνώ-
μη, καὶ θὰ μείνετε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Μεταφέρων τὴν καθέδραν παρὰ τὴν ἐστίαν.) — Ἐχει δίκαιον ἢ κυρά· ἀφοῦ εὐρέθημεν πλέον ἐδῶ καὶ δύο, ὑπομονή· ἄς περιμείνωμεν νὰ ἐξημερώσῃ.

ΞΕΝ. — Ἀμὴ καὶ νὰ θελήσετε τώρα, ψυχὴ μου, νὰ φύγετε, πῶς θὰ κάμετε, ἀφοῦ ἐφυγαν τὰ ζᾶ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αὐτὸ πάλιν ἦτον ἀπὸ τ' ἄγραφα... Ἐχέι τὸ ὑλάχιστον, κυρά, κἀνένα κρεββάτι διὰ τὴν εὐγενίαν του;

ΞΕΝ. — Ἄλλ' ἀφοῦ καὶ εἶναι ἄνδρας σας!

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Κατ' ἴδιαν πρὸς τὴν Ξενοδόχον.) — Ναι, ἀλλὰ ἔξέρεις τί εἶναι, κυρά; Ἔως τώρα, ἐσυνειθίσαμεν νὰ κοιμούμεθα εἰς κρεββάτια χωριστά.

ΞΕΝ. — Αἶ, τώρα πῶς νὰ γίνῃ τὸ λοιπόν; Ἄλλο κρεββάτι δὲν ἔχω παρὰ τὸ ἴδιό μου· καὶ καταλαβαίνετε πῶς καθὼς κοιμοῦμαι ἐγώ...

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἀποσκιρτήσας μετὰ βδελυγμίας.) — ὦ!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τέλος πάντων, κυρά, ἄς ἦναι· ἐγὼ κοιμοῦμαι εἰς τὸ κρεββάτι σου.

ΞΕΝ. — Διὰ λόγου σας δὲν εἶναι, ἐπειδὴ κοιμᾶται εἰς τὸ ἴδιο κρεββάτι καὶ ὁ ἄνδρας μου· καὶ ὄχι δι' ἄλλο, (ἐπειδὴ ὁ καψούλης εἶναι γέρονς) ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πόνους ὅπου ἔχει ρευματικά, ἀγκωμαχεῖ ὅλην τὴν νύκτα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Θεέ μου, τί μαρτύριον!

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καὶ ἔπειτα, εἶδα ἐγὼ τὸ μέρος ὅπου κοιμῶνται. ἔχουν κρεμασμένας πλεξίδας ἀπὸ κρομμύδια, καὶ τὴν ἀποφορὰν αὐτὴν, ἂν καὶ ἀθωοτάτην, ὅπου κοιμοῦμαι δὲν τὴν ὑποφέρω, νὰ σέ εἰπῶ, φίλη μου, τὴν ἀλήθειαν.

ΞΕΝ. — Καλὲ, πέσετε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κρεββατάκι σας· εἶναι παστρικό, παστρικό... Περάσετε μία νύκτα εἰς τὸ ἴδιο κρεββάτι καὶ οἱ δυὸ· τί νὰ κάμωμεν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Κατ' ἴδιαν πρὸς τὸν Ἐρα τινά.) — Τώρα, κύριε, ἀνάγκη πᾶσα νὰ φανερώσωμεν τὴν ἀλήθειαν.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ τί ὄφελος καὶ ἐκ τούτου; Ἐπειτα, αὐτὸς ὅστις σᾶς καταπολιορκεῖ ἀνεχώρησεν ἄρᾳ γε; Φοβοῦμαι ὄχι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, πῶς νὰ γίνῃ λοιπόν;

ΞΕΝ. — (Ἀφοῦ ἐπιδιώρθωσε τὸ στῤῥωμα καὶ ἐτακτοποίησε τὰ λοιπά.) Ἐλάτε, ἐλάτε, κοιμηθῆτε ἡσυχοί. Κάτω οἱ βαρκάρηδες ἔπιαν, καὶ τῶβαλαν κομμάτι 'ς τὸ κέφι. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περίφοβος.) — Διὰ τοῦτο ἀκούω κάτω φωνάς. Τί ἄνθρωποι εἶναι, κυρά; Τοὺς γνωρίζεις τοῦλάχιστον;

ΞΕΝ. — Τίποτε, ψυχὴ μου· δὲν εἶναι κανένας φόβος. Εἶναι ἄνθρωποι γνώριμοί μας. Ὅμως, διὰ νὰ ἦσθε πλέον ἡσυχοί, κλειδώσετε καὶ ἀπὸ μέσα, ἂν θέλετε. Καλὴ νύκτα σας. . . καλὴ νύκτα σας.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕἰΣ ΤΙΣ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Βλέπετε τώρα, κύριε; Ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖον ἐπενοήσετε διὰ νὰ μ' ἐξάξετε ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν, ἢ μεταξὺ μας ὑποθετικὴ συζυγία, μὲ καθιστᾶ πολὺ πλέον, ἀμῆχανον. (Ἀκούεται κλειδωνομένη ἡ θύρα ἐξωθεν. Ἡ Μία τις τρέχει πρὸς τὴν θύραν περιδεής.) Καλὲ, αὐτὴ μᾶς κλειδώνει! . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Νομίζω, τῶντι, ὅτι μᾶς κλειδώνει.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀπορῶ, κύριε, μὲ τὴν ἀταραξίαν σας. . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Εἶσθε περίεργος. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ κάμω; Νὰ βάλω τὰς φωνάς; Ν' ἀρχίσω νὰ θρηνῶ καὶ νὰ δῶρύμμαι; «Ἄ, Θεέ μου, ὅπου ἔπιασαν καὶ μ' ἐκλείδωσαν μόνον, μὲ μίαν κυρίαν! Καὶ τώρα, ὁ τρισάθλιος, πῶς νὰ κάμω! καὶ τί θὰ γίνω!» — Αὐτὸ θέλετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ τώρα, κύριε, ἀπέβη ἀδύνατον καὶ νὰ ἐξέλθω.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Λυποῦμαι, βεβαιωθῆτε πολὺ. . . (Χαριέντως.) διὰ σᾶς δηλαδὴ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μ' ἔβην τὴν τελείαν πεποιθήσιν τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὸν χαρακτῆρά σας, πῶς γίνεται νὰ λ' ἀβῶ ἀνάπαυσιν ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ξένου ἀνδρός;

ΕἰΣ ΤΙΣ. Ἦθελα πολὺ νὰ μὴ σᾶς ἐγινόμεν πρόξενος ἀνησυχίας, κυρία μου, ἀλλὰ πῶς; Ὁ τρόπος ἀπολύτως μὲ λείπει. Πῶς θέλετε νὰ κάμω;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς τοὺς ἄνδρας ὄλα εἶναι εὐκολα.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διότι ἰδοὺ μία περίστασις εἰς πάντα ἄνδρα δυσκολωτάτη. Τί νὰ κάμω; Νὰ συντρίψω τὴν κλειδωνιὰν τῆς θύρας; Θὰ ἔβαλλα τὸν κόσμον ἄνω κάτω Νὰ πηδῆσω ἀπὸ τὸ παράθυρον; . . . ναι, δὲν εἶναι πολὺ ὑψηλόν, πλὴν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — ὦ! κύριε, τί καλὴν ἰδέαν τὴν συνελάβετε!

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μὲ συγχωρεῖτε τὴν συνέλαβαν, ναι, ἀλλ' ὅμως δὲν τὴν κατάλαβαν. Δὲν εἶπα ὅτι. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πέντε πηχῶν ὕψος. . . πέντε μικρῶν πηχῶν' τί εἶναι; σχεδὸν τίποτε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Σχεδὸν τίποτε, λέγετε σεῖς. . . Ἄν ὑπῆρχε τοῦλάχιστον κάμμία κλίμαξ. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ. Διακρίνονται ἄγροὶ μακρόθεν. Ἡ βροχὴ ἐκόπη. Πανσέληνος.) — ὦ, τί καλὰ! τί καλὰ! Ἐδῶ ἀπ' ἔξω εἶναι μία κληματαριά.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἄ! καὶ μὲ τὸ νὰ ᾔῃναι μία κληματαριά; (Καθ' ἑαυτόν.) Θὰ ἔχει σκοπὸν νὰ μὲ προτείνῃ ν' αὐτοκτονήσω νὰ κρεμασθῶ ἀπὸ τὴν κληματαριά. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δι' αὐτῆς, εἰμπορεῖτε νὰ καταβῆτε χωρὶς κἀνένα κίνδυνον. (Βλέπουσα αὐτὸν διστάζοντα.) Σᾶς βεβαιῶ. . . Σᾶς καθικτεύω! . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μὲ καθικτεύετε! . . . (Ἐνθουσιωδῶς.) ὦ! μὲ αὐτὴν σας τὴν λέξιν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἀναβῶ. . . καὶ εἰς τὴν σεληνὴν, ἥτις φέγγει αὐτὴν τὴν ὥραν τόσον ἐρασμία εἰς τὸν οὐρανόν! . . . Νὰ ἀναβῶ, ναι. . . (Ἐηρῶς καὶ δριστηκῶς.) Νὰ καταβῶ ὅμως οὐδέποτε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ σκεφθῆτε ὅτι μ' ἐνοχοποιεῖτε τέλος πάντων, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μὴ γένοιτο, κυρία μου! μὴ γένοιτο ἐγὼ νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσω! Ἄλλὰ. . . καλὴν νύκτα. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καλὴν νύκτα, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὅχι! ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι καλὴν νύκτα θέλετε νὰ τὴν περάσω εἰς τὸ ὑπαιθρον, μὲ αὐτὴν μάλιστα τὴν ὑγρασίαν!

Τοῦτο μόνον δὲν θὰ εἰμπορέσω διὰ σᾶς, κυρία μου. Τί νὰ σᾶς κάμω!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐν ἀδημονίᾳ.) — ὦ! ἀλλὰ μὴ τὴν περάσετε εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐδῶ ἀπ' ἐξω εἶδα καὶ ἓνα καπηλεῖον· εἶναι καὶ δύο σταῦλοι. Ἐνας ἄνδρας οἰκονομεῖται ὁπωςδῆποτε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Αἰ, αἰ, πολὺ καλὰ! μὴ δυσαρεστεῖσθε· κάμνω καθὼς θέλετε. (Ὡς καθ' ἑαυτόν.) Κύτταξε τώρα! νὰ καταβῶ διὰ μιᾶς ἀναδενδράδος, καθὼς στάζουν καὶ τὰ φύλλα ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς! Τί βῆμα θὰ ᾔηαι αὐτό! τί ἄλμα! Βεβαίως, ὄχι τὸ ἐν Λευκάδι· ἄλμα ὄμω, αἰλούρου· ἄλμα γάττου. (Ταῦτα ἐνῶ λέγει διασκελίζει τὸ παράθυρον.) Καὶ ταῦτα... πρὸς ἀποφυγὴν μιᾶς ὤραιας γυναικός! (Ξεεὶ τὴν κεφαλὴν.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Φιλοφρόνως.) — Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ πρὸς καθυποχρέωσιν αὐτῆς. Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ.

ΕἰΣ ΤΙΣ Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω οὔτ' ἐγὼ, βεβαιωθῆτε. Ἴδου, παραδείγματος χάριν, τί δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἱπποτικὸν βῆμα. . . Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ μιᾶς μεταξωτῆς κλίμακος θὰ ἐγένετο εὐπρεπέστερον. . . Τί ἐκατάλαβες! θὰ γίνῃ ὅπως γίνῃ. . . (Καταβαίνει καὶ ἀποκρύπτεται. Ἡ Μία τις ἀσχολεῖται νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, ὅτε ἀναφαίνεται ὁ Εἷς τις φέρων ἀνά χεῖρας ἓνα βότρυον.) Κυρία! Κυρία! ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς προσφέρω ἓνα σταφύλι. Παρ' ὀλίγον ἐπατοῦσα ἐπάνω του. . . Νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ καλόν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ, — Σᾶς εὐχαριστῶ. . . Ὁ Θεὸς μαζῆ σας, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὁ Θεὸς μαζῆ μου, κυρία μου, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐκεῖνος δὲν ἔχει τίποτε νὰ χάσῃ. . . (Ἀποκρύπτεται. Ἡ Μία τις κλείει τὸ παράθυρον.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΜΙΑ ΤΙΣ, μόνη.

Τίμιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ ταλαίπωρος. . . Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἐγὼ μόνη. Ἀρχεται τοῦ ἐκδύεσθαι.) Ἄ! καὶ νυστάζω! νυστάζω! . . . Ἄν ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἐλάμβανε τέλος τὴν

διάκρισιν. ὦ! ἀλλὰ τότε κ' ἐγὼ θὰ τὸν ὠμίλου ἀλλως πωσ, καὶ ὅ,τι ἔκαμεν οἴκοθεν, ὡς ἐκ τῆς χρηστῆς ἀνατροφῆς του, θὰ τὸν ἠνάγκαζα νὰ τὸ κάμη κατησχυμένος. (Πλησιάζει πρὸς τὴν κλίνην καὶ παρατηρεῖ τὸν ὄδοιπορικόν του σάκκον.) Ἐλησμόνησε τὸν σάκκον του. Ποῦ νὰ τὸν φυλάξω; (Παρατηρήσασα τὸ ἀριστερόθεν ἐρμάριον.) Ἄ! βλέπω ἐκεῖ ἐν ἐρμάρι. (Τὸ ἀνοίγει.) Πά! εἶναι ἐν στενὸν δωμάτιον. (Ἀποθέτει ἐντὸς αὐτοῦ τὸν σάκκον.)

(Ἀκούονται ὕλακαὶ μεγάλου κυνός.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ΕἰΣ ΤΙΣ.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Μὴ φαινόμενος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ ὕλακτῶν ὁ κύων.) — Οὔστ! Οὔστ!... ὦ, νὰ 'παρ' ἡ ὀργή!... Οὔστ!... Ἄ!, καλά! ἐπροκόψαμεν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τί τρέχει; (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — (Παρουσιάζεται περιδεής.) — Τί εὐχὴ Κυρίου! Αὐτοὶ ἐδῶ, νησιτικὸν ἀφίνουν τὸν σκύλον των! (Ἄ! ὕλακαὶ δὲν παύουν.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πάλιν σεῖς, κύριε;... Ἄλλ' ἄς τελειώσῃ αὐτὸ πλεόν! ὦ! παγαίνεται ἀπ' ἐδῶ!...

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Πῶς εἶναι δυνατὸν; Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνας φοβερός Κέρβερὸς, ἔχων ἀπόφασιν νὰ δειπνήσῃ καὶ καλὰ ἀπὸ τὸ κρέας μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ βλέπετε ὅτι ἤρχισα νὰ ἐκδώμαι.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Εἰσερχόμενος.) — Τὸ καταλαμβάνω, κυρία μου, ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω;... Ἄλλως τε, μὴ σας μέλη καὶ δὲν σὰς βλέπω. Εἶμαι μύωψ... Μετεχειρίσθην ὅσα μέσα φαντάζεσθε διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ... ἀκόμη καὶ λακτίσματα ἀπὸ τὰ πειθαναγκαστικώτατα. Ἀδύνατον, ἀδύνατον!... Ἀκούστέ τον... Τὸν ἐφώναξα, τὸν εἶπα Ἄζδρ, τὸν εἶπα Καστὸρ, κατήντησα νὰ τὸν εἶπῶ καὶ Παχούμιον, ἀφοῦ ἐξεφύλλισα ὅλον τὸ συναξάρι

ΕΛΕΝΗ Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

τῶν κυνιτῶν ὀνομάτων. . . Ἄ! (Στρέφεται πρὸς τὰ ἔξω τοῦ παρθύρου.) Ἄράπη! Ἄράπη! Ἐλα, Ἄράπη μου, ἔλα. . . (Ἐξακολουθοῦν αἱ ὕλακαί.) Φουντοῦκο! Φουντοῦκο! . . . (Ἐλακαί.) Βρὲ, τὸν καῦμένο τὸν Λέον! . . . Λέον! Λέον! (Ὁ κύων δὲν παύει ὕλακτῶν.) Παρατηρεῖτε ὅτι αὐτὸς ὁ σκύλος δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε. (Κλείει τὸ παρᾶθυρον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, καὶ τώρα, κύριε;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Καὶ τώρα, κυρία μου. . . ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι, εὐρισκόμενος μεταξὺ δύο ἐχθρῶν, τοῦ μὲν κάτω, τοῦ δὲ ἐπάνω, προσέρχομαι εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν δύο. . . (χαριέντως.) ὅστις τοῦλάχιστον δὲν θά μὲ φάγῃ.

ΜΙΑ ΤΙΣ, — Εἰλικρινῶς, κύριε βεβαίως, δὲν ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ περάσετε ἐδῶ τὴν νύκτα σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἄλλ' οὐδὲ ἡ εὐγενία σας, ὡς πιστεύω, ἐπιθυμεῖτε νὰ περῶν δλόκληρον τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς μία κληματαριά, ὡς νὰ ἤμην κινένα σαυρίδι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μέχρι τοῦδε προσηνέχθητε τόσον κοσμίως, καὶ τώρα, καθ' ἣν ὥραν εἶναι ἡ κοσμιότης τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπιτακτικὴ, ἀνυπέρθετος, νὰ τὴν παρατρέξετε! . . . Νὰ τὸ πιστεύσω αὐτὸ ποτέ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — ὦ, κυρία μου! ἔχετε δίκαιον· ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐνύσταξαν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὰ πάντα. . . καὶ ἡ ὀφειλομένη αὐτῇ κοσμιότης.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δὲν ἐπιθυμεῖτε, βεβαίως, νὰ μὲ δώσετε περὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χαρακτηῆρός σας ἰδέαν δυσάρεστον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἴδου ἰωόντι διακεκριμένη γυνή. Τιθασσεύει τὸν ἄνδρα φιλοτιμοῦσα αὐτὸν πρὸς τὰ καθήκοντα. (Πρὸς τὴν *Μίαν τινά.*) Καὶ τώρα λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ φάγουν τὰ σκυλιά!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δὲν σὰς τρώγουν· μὴ σας μέλη.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ναί· ὄχι, παίζουν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀνεκάλυψα ἓνα μέρος, ὅπου θά περάσετε ἐξαίρετα. (Δεικνύει τὴν θύραν τοῦ ἀριστερόθεν δωματίου.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Περιδεῶς.) — Ἐντὸς τῆς ἐστίας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐδῶ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Αὐτὸ πάλιν τί εἶναι; . . . κάμμία καταβόθρα;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Γλυκερῶς.) — Εἶν' ἓνα δωμάτιον ἀξιόλογον, ὅπου δύναται τις νὰ κοιμηθῆ ἀναπαυτικώτατα. Μὲ μίαν καθέδραν μάλιστα. . . (Λαμβάνει τὴν καθέδραν.) Ἐλάτε, ἐλάτε, ἀκολουθεῖτέ με.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Λαβὼν παρ' αὐτῆς τὴν καθέδραν.) Ἄ! μὲ αὐτοὺς τοὺς κολακευτικοὺς τρόπους της. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σεῖς, ὅστις περὶ πολλοῦ ποιεῖσθε τὴν ἀγαθὴν φήμην τοῦ κόσμου. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ναί, αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς φήμης θὰ γίνωμαι πάντοτε θῦμα. . . καθὼς τὰ ἔπαθα καὶ μὲ τὸν ἀνεψιὸν μου. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μὴ σας μέλη' ὅτι θὰ ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἐξηχρηωμένους ἀδυναμία, εἶναι μεγάλη ἀνδρὸς δύναμις, τῆς ὁποίας θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι ἀνίκανοι. Κύριε, θὰ σὰς εὐγνωμονῶ διὰ βίου δι' αὐτὴν τὴν ὄντως εὐγενῆ ἐθελημοσύνην σας. (Τῷ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ δωματίου.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Αὐτοῦ μέσχα; . . . Πῶ! πῶ! θεοσκοτεινά.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Φοβεῖσθε εἰς τὰ σκοτεινά; Ἡ εὐγενία σας θὰ κοιμηθῆτε' τί βλάπτει τὸ σκότος; Ἄλλως τε, ἂν θέλετε καὶ τὸ κηρί. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἐστὼ ὑπομονή· δὲν θέλω κηρί. . . Ὅμως νὰ καταλάβετε ὅτι εἰς ἐμὲ εἰμπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῆ ὅστισδήποτε. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ἔχω, ὡς βλέπετε, πρὸς σὰς τὴν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. (Τὸν κλειδώνει.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΤΙΣ, (ἐν τῇ σκηνῇ.) ΕΙΣ ΤΙΣ, (ἐν τῷ δωματίῳ.)
ἔπειτα δὲ ΦΩΝΗ ΤΙΣ ἔξωθεν.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καλά' τί κάμνετε; Μὲ κλειδώνετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Βεβαίως.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ὁραίαν ἐμπιστοσύνην τὴν ἔχετε εἰς ἐμέ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — (Καθ' ἑαυτήν.) Τώρα τὸν κρατῶ καλά. Τώρα πλέον εἰμπορῶ νὰ ἦμαι ἥσυχος. (Λαμβάνει τὸ ὠμοφόριον καὶ τὸ καπελλινόν της καὶ πορευθεῖσα τὰ κρεμάζει ἀριστερόθεν τοῦ παραθύρου.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κυρία! πολὺ κακὰ εὐρίσκομαι. Νὰ 'ξεύρετε ὅτι εἶμαι πολὺ κακὰ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τὶ νὰ σὰς κάμω, κύριε! Λυποῦμαι τὰ μέγιστα.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἐδῶ ὑπάρχει μικρόν τι παράθυρον, τοῦ ὁποίου εἶναι σπασμένα δύο ὑαλιά.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς νὰ γίνῃ! (Μειδιῶσα.) Ἄν ἀκούσω καὶ περᾶση κἀνένας ὑαλοπώλης, τὸν κράζω καὶ σὰς τὸν στέλλω. (Κρούεται ἡ δεξιόθεν θύρα.) Τίς εἶναι;

ΦΩΝΗ. — Ἐγώ... ὁ Παυλάκης!

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Δυστυχία! καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἐδῶ εὐρίσκεται!

Ἡ ΦΩΝΗ. — Ἐγὼ ἔστειλα εἰς τὸ χωριὸ ὅσα ζῶα εὐρίσκοντο ἐδῶ, ἐπίτηδες, διὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω τοῦ ν' ἀναχωρήσετε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Κύριε, νὰ ἡσυχάσετε, διότι θὰ ἐξυπνήσῃ ὁ ἄνδρας μου.

Ἡ ΦΩΝΗ. — Ποιὸς ἄνδρας σας; αὐτὰ δὲν περνοῦν. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶχετε μέσα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὸν εἶδα ὅταν ἔβγαине.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κάμνει ἓνα κρῦο τῆς Καμτσάτκας μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κατηραμένον δωμάτιον.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὁ ἄλλος τώρα!

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Σὰς ὀμνῶ, κυρία, ὅτι, ἂν ἔστηνέ τις ἓνα ἀνεμόμυλον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶμαι, θὰ ἔκαμνεν ἐξαιρέτως δουλειαῖς!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Στήσετε λοιπὸν καὶ δύο, καὶ ἀφήσατέ με πλέον, κύριε, νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ ΦΩΝΗ. — Ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἔχετε ἄνδρα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Πρὸς τὴν Φωνήν.) — Ἐχετε λάθος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κυρία!... μ' ἐπικασν τούρτουρα ἀπὸ τὸ ψῦχος' τούρτουρα!

ΜΙΑ ΤΙΣ!—Μία νύκτα εἶναι· θὰ περάσῃ. (Πορευομένη ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον.)

Η ΦΩΝΗ. — Κυρία γνωρίζετε τί εἶμαι καλὸς νὰ κάμω ;
(Ἀκούεται κρότος καθέδρας συντριβομένης ἐν τῷ δωματίῳ.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Σία καὶ ἀράξαμεν! . . ἔσπασε τώρα καὶ ἡ καθέδρα μου. . . Κυρία, ἔσπασεν ἡ καθέδρα μου !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — ὦ, μαρτύριον !

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Θρηνηδῶς) — Δὲν ἔχω πλέον οὔτε ἓνα κάθισμα ὅπου ν' ἀκουμβῶ τὴν ῥαχοῦλά μου! . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Πρὸς τὸν *"Era τινά.*)—Κύριε, νὰ κρημνισθῆς ἀπ' ἐδῶ τὸ καλὸν ὅπου σὲ θέλω ! (Πρὸς τὴν *Φωνήν.*) Σεῖς ὁ τόσο καλός. . . (Καθ' ἑαυτήν.) Κατάλιθετε. . . ἔχασα τὸν νοῦν, καὶ πλέον δὲν εἰξεύρω οὔτε τί λέγω ! Ὅ τι ἠθέλησα νὰ εἶπω εἰς τὸν ἓνα, τὸ θεέ μου, Θεέ μου, τί χλασμός κότμου ! (Φράττει τὰ ὄτα της.)

Η ΦΩΝΗ. — Κυρία ! κυρία ! κυρία !

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Κυρία ! κυρία ! . . ἀδύνατον ν' ἀνθέξω ἐδῶ μέσα τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον !

(Ἐξακολουθοῦν αἱ κραυγαὶ ἀμφοτέρων κρουόντων ἐνταυτῇ τὰς θύρας. Ἡ ὀρχήστρα μουτουργεῖ θορυβῶδῶς μετ' αὐτῶν, ἔπειτα δὲ ὁ θόρυβος βαθμηδὸν ἐξασθενεῖ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΜΙΑ ΤΙΣ μόνη. (*Πᾶς θόρυβος ἔπαυσε.*)

Ἐσιώπησαν. . . ἡσύχασαν πλέον. (Ἀκροᾶται πρὸς τὴν δεξιόθεν θύραν). Αὐτὸς καταβαίνει· ἀπομακρύνεται. . . Ὁ ἄλλος ἀπέκαμε νὰ φωνάξῃ. Τί νύκτα, Θεέ μου . . . Καὶ θὰ εἰμπορέσω ἀρά γε τώρα νὰ κοιμηθῶ, μ' ὅλον μου τὸν νυσταγμὸν καὶ τὴν κόρασιν ; . . Πρέπει νὰ ἦναι πολὺ περασμένη ἡ ὥρα. . . (Ἐξάγει ὥρολογιον ἐκ τοῦ στήθους της καὶ παρατηρεῖ ἐν αὐτῷ.) Δύω ὥραι μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Δὲν εἶμαι καὶ διόλου ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τινος φόβου. . . Μία γυνὴ μόνη, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀνδρεία, πάντοτε ἀησυχεῖ, ὅταν ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας, οἵτινες,

δσον ἐξηγουενομένοι καὶ ἂν τύγῳσι, δὲν εἶναι πιστευτοὶ ὡς, ὄχι μόνον εὐγενικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀληθῶς εὐγενεῖς. (Προσέροχεται πρὸς τὴν κλίνην καὶ τὴν ἐτοιμάζει.) Ὅπως ἂν ἔχη, νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπελυτρώθην.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΕΙΣ ΤΙΣ, πεσὼν ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ ἀσχολουμένη εἰς ἀπόδουσι αὐτῆς πλησίον τῆς κλίνης.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Θριαμβευτικῶς.) Εὗρηκα δίοδον!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐκπληκτος.)—Κύριε σῶσον!... τί ἤτο πάλιν αὐτό;

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Περιφερόμενος.)—Μὴ δίδετε κάμμιναν προσοχήν. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Σιθρίαν. Θέλω ὀλίγον νὰ ζεσταθῶ. (Περιπατεῖ ἄνω καὶ κάτω ἐσπευσμένως, ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καταλάβετε, τέλος πάντων, κύριε, ὅτι αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον ἀνήκει εἰς ἐμέ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ὡς ῥιγῶν.) — Τρρρ... του, του, του, του!! καὶ εἰς ἐμέ ἀνήκει ἐπίσης... Ἐπλήρωσα δέκα γρόσια διὰ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε· σωστὰ δέκα γρόσια, καὶ ἤδη παρήλαν τὰ πέντε, χωρὶς ὄφελος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Λαμβάνει ἐν τῶν χαμηλῶν καθισμάτων, καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς ἐν ἀδημονίᾳ, κάθηται πρὸς τὰ δεξιά.) — Ἄς καθήσω λοιπὸν, καὶ ἄς μείνω ὄλην τὴν νύκτα ἄγρυπτος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Πολὺ τρώντι ἐτάνουσα τὸ σχοινί. Προέβην μέχρις ἀπανθρωπίας πρὸς αὐτὴν τὴν πτωχὴν γυναῖκα... (Πλησιάζει πρὸς αὐτὴν συμπαθῶς.) Κυρία... μ' ἐπιτρέπετε μίαν πρότασιν νὰ σᾶς κάμω;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περιλύπως.) — Εἴμπορεῖτε νὰ λέγετε ὅ,τι ἂν γαπάτε, κύριε· δὲν ἔχω νὰ δώσω κάμμιναν ἀπόκρισιν... καὶ οὐτε ἀκρόασιν.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Λέγω, ἂν ἐσυμβιβάζαμεν καὶ αὐτὴν τὴν διένεξιν, καθὼς ἐσυμβιβάσαμεν τὴν περὶ τοῦ δαίπνου... Ἄν ἐκόπτα-

μεν εἰς τὸ μέσον τὴν διαφορὰν. . . Ἰδοῦ· νὰ διαιρέσωμεν τὸν θάλαμον τοῦτον εἰς δύο ἴσα μέρη· τὸ μέρος ἐκάστου νὰ ᾖ τὴν τροποντινὰ ἢ οἰκία του, καὶ ἕκαστος νὰ ᾖ ἐλεύθερος νὰ πράξῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του πᾶν ὅ,τι τὸν εὐαρεστεῖ. Θέλετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; . . . Πῶς; . . . Τί; . . . (Μετὰ τινὰ σιγὴν, ἡ *Μία* τις ποιεῖ σχῆμα ἀποτροφῆς.) Σᾶς ὁμνῶ, κυρία, νὰ μὴ κάμω τίποτε ἐνδεχόμενον νὰ σᾶς φανῇ ὡς ἀνοίκειον. Ἀκούσατε, παρακαλῶ. . . Χθὲς τὴν νύκτα, εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἀτμοπλοῦ ἐκειτο, πάσχουσα καθ' ὑπερβολὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, μέχρι λειποθυμίας, μία νέα ἐκ τῆς δευτέρας θέσεως. Δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν μορφήν της ἕνεκα τοῦ σκότους, ἀλλ' ἤκουσα ἀπὸ συνοδοιπόρους μου, οἵτινες τὴν εἶχαν ἰδῆ τὴν ἡμέραν, ὅτι ᾗτον ὥραία. Ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἄλλος τις παρὰ τὸν πηδαλιούχον δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἕκαμα ὅ,τι ἠδυνήθην πρὸς τὸ νὰ συνέλθῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Ἦτον ὡς νεκρά εἰς τὰς χειρὰς μου· ὅμως ἤθελα νὰ εὐρίσκετο ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν, διὰ νὰ σᾶς εἰπῇ ἂν δὲν προσηνέχθην ὡς ἄλλος ἀδελφός, ὡς ἄλλος πατήρ πρὸς αὐτήν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς, κυρία! ἐκεῖνος ὁ κύριος ἦσθε σεῖς; . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Πῶς, κυρία! μήπως σεῖς ἦσθε ἐκεῖνη; . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μάλιστα, ἤμην ἐγώ. . . καὶ χρεωστῶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. . . προσηνέχθητε ὡς τιμιώτατος ἄνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Βλέπετε λοιπόν; . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ πῶς ἐννοεῖτε νὰ διαιρέτωμεν τὸν θάλαμον;

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἀπλούστατα· ἰδοῦ. . . (Δαμβάνει τεμάχιον γῆς κιμωλίας, ἐπὶ τῆς ἐστίας εὐρεθὲν, καὶ ἄγει γραμμὴν εἰς τὸ ἔδαφος ἀπὸ τοῦ ὑποβολέως μέχρι τοῦ βάρους τῆς σκηνῆς.) Ἰδοῦ αὐτὴ ἡ γραμμὴ. (Γελᾷ.) Εἶναι ὁ ἰσημερινός. . . ἐννοεῖτε;

ΜΙΑ ΤΙΣ (Γελῶσα). — Ἡ ἰδέα εἶναι ἀληθῶς πρωτότυπος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τώρα· τὸ βόρειον μέρος προτιμᾶτε ἢ εὐγενίας σας, ἢ τὸ νότιον; Ἡ ἐκλογὴ ἀπόκειται εἰς σᾶς. . . Ποῖον μέρος θέλετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δεικνύουσα τὸ μέρος ὅπου ἡ ἐστία. Μετὰ γέλωτος.) Ἐγὼ προκρίνω τοῦτο. (Μεταβαίνει εἰς τὰ ἀριστερά.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Πηδῆσας ὑπεράνω τῆς γραμμῆς εἰς τὰ δεξιά.) —
Ἰδικόν σας ἐξ ὅλης μου ψυχῆς!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' ἐννοεῖται ἡ γραμμὴ ἀνυπέροχος πλέον.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ζωηρῶς.) — Αἱ Ἄλπεις, τὰ Πυρηναῖα, τὸ Μέγα
Τεῖχος τῆς Κίνας! τί λόγος!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πολὺ κκλά... Ἄλλὰ καὶ ἕκαστος νὰ τηρήσῃ
τελείαν σιωπὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

ΕΙΣ ΤΙΣ. Δεκτόν... Τί ὅμως; ἂν τύχῃ καὶ παρακαλήσω εἰς
τὸν ὕπνον μου, τοῦτο νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς παρασπόνδης... ὡς
παράβασις τῆς συνθήκης.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αὐτὸ, ὄχι βέβαια. Ἄλλ' ὅστις ἐκ τῶν δύο πα-
ρασπονδήσῃ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Νὰ ἦναι ἄνθρωπος ἐλεεινός!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, τώρα λοιπὸν σιωπῆ, καὶ καλὴν νύκτα σας,
κύριε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καλὴν νύκτα, κυρία γειτόνισσα. (Ἡ *Μία τις*
κατευθύνεται πρὸς τὴν ἐστίαν, διορθώνει τὴν κόμην τῆς, καὶ ἐ-
τοιμάζει ποτήριον νεροῦ μετὰ ζαχαρώδους. Ὁ *Εἷς τις* πλησιάζει
πρὸς τὴν κλίνην, χασμαῖται, ἐγείρει τὰ προσκεφάλαια, εὐρίσκει
ὑπ' αὐτὰ σκοῦφον βαμβάκινον, ὃν παρατηρεῖ ἀνυψῶν αὐτὸν ἀπὸ
τῆς κορυφῆς καὶ λέγων:) Ἡ καλὴ πρόνοια τῆς Κυρ' Ἀφέντρας...
(Τὸν φορεῖ μετὰ φόβου μὴ τὸν ἴδῃ ἡ *Μία τις* Ἄ!... Ἄχαρι
τῶντι εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔχουν δίκαιον νὰ τὸ καταγελοῦν.
(Ῥίπτει τὸν σκοῦφον ὑπὸ τὴν κλίνην μετὰ καταφρονήσεως.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὴν, ἀνακατόνουσα τὸ ποτήριον.) — Καὶ
μ' ὅλην τὴν διάστασιν, ἡ γειτνίασις αὐτοῦ τοῦ κυρίου ἀποβάνει
ὄχι ὀλίγον ἐνοχλητικὴ. Τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας εἶναι κάμπο-
σον διαφανές... Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ!

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὸν, παρατηρῶν τὴν κλίνην.) — Τὸ μέρος τὸ
ὁποῖον ἔλαχεν εἰς ἐμὲ ἀπέχει τοῦ νὰ ἦναι τὸ χεῖριστον... Ἦκου-
σα νὰ ἐπαινοῦν τὰ κρεβάτια τῆς Σμύρνης. (Ψηλαφεῖ τὴν κλί-
νην.) Οὐαί οὐαί! ἔπεσα εἰς τὴν ἐξάίρεσιν. Ὅλο καμπούραις εἶναι
τὸ στρώμα... καὶ καμπούραις ἀπ' ἐκεῖναις ταῖς πέτριναις Νο-

μίξεις ὅτι τὸ ἔχουν ἐξαπλωμένον ἐπάνω εἰς κορυφὰς πυραμίδων
καὶ ὀβελίσκων.

(Ἐπὶ τοῦ ἤχου «Obligato, obligato!» τοῦ μελοδράματος
Elisir d' Amore)

Ἔχει λόφους, πεδιάδας,

Ἄρη, φάραγγας, κοιλάδας,

Ὅπου νὰ περιηγοῦνται ὄλην νύκτα τὰ πλευρά·

Τοὺς διαβόλους! . . . Κ' εἶναι στῶμα

Πιλωτόν, πλήν καὶ τὸ σῶμα

Τῶν ὀρνίθων, χάριν ὄγκου, ἔχωσαν μὲ τὰ πτερά!

Καὶ τὸ σῶμα τῶν ὀρνίθων ἔχωσαν μὲ τὰ πτερά!

ΜΙΑ ΤΙΣ. Αἰωνίως τριγυρίζε!

Ποτὸς δαίμων τὸν σκοτίζει!

Κ' ἐγὼ χάνομαι τοῦ ὕπνου . . . Ἴδὲ τώρα συμφορά!

Μ' ἕνα ξένον εἰς ἕν δῶμα

Διαρκῶς νὰ κλείσῃ ὄμμα

Γυνὴ ποία; Οὐδεμία εἶναι τόσον ἐλαφρά.

Εἰς ΤΙΣ. (Ἐπιστρέφω ἐκ τῆς κλίνης, ἣν ἐψηλάφησεν ἐκ νέου
καὶ Μία τις ἐν διψδίῳ (à deux).)

Τοὺς διαβόλους! . . . Κ' εἶναι στῶμα

Πιλωτόν, πλήν καὶ τὸ σῶμα

Τῶν ὀρνίθων, χάριν ὄγκου

Ἔχωσαν μὲ τὰ πτερά.

Μ' ἕνα ξένον εἰς ἕν δῶμα

Δεμπορῶ νὰ κλείσω ὄμμα

Ἐνφ χάνομαι τοῦ ὕπνου.

Τί κακό, τί συμφορά.

(Ἡ Μία τις κάθηται εἰς τὴν καθέδραν, πλησίον τῆς ἐστίας,
ζητοῦσα θέσιν ὅσον οἶόν τε ἀναπαυτικὴν.)

Εἰς ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἡ πτωχὴ, καὶ αὐτὴ δὲν εὐρίσκει
ἀνάπαυσιν. Νὰ τὴν ἔδιδα, τοῦλάχιστον, τὸ ἕν ἐκ τῶν δύο τού-
των προσκεφαλαίων! . . .

Λαμβάνει ἕν ἐκ τῶν προσκεφαλαίων τῆς κλίνης, προχωρεῖ μέχρι τῆς
ὀροθετικῆς γραμμῆς, ἣν προσέχει ἐπιτετηδευμένως μὴ ὑπερβῆ, καὶ ἀψυ-
θύνει πρὸς τὴν Μία ν τινὰ μακρόσχημα νεύματα. ὅπως ἐπισύρη τὴν
προσοχὴν αὐτῆς, ἐχούσης ἐστραμμένα τὰ νῶτα. Ἡ Μία τις παρα-

τηρεί, τέλος, τὰ νεύματα ἐντὸς τοῦ καθρέπτου καὶ στρέφεται. Ὁ Εἶς τις τῆ προσφέρει τὸ προσκεφάλαιον διὰ σχημάτων, ἥτοι ἀποθέτων ἐπ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. Ἡ Μία τις ἐγείρεται καὶ, προχωρησασα, λαμβάνει τὸ προσκεφάλαιον εὐχαριστοῦσα χαριέντως τὸν Ἐνατινά.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.)—Πρέπει νὰ δημολογήσω ὅτι εἶναι ἀνθρωπος τίμιος. Δὲν μεταμελοῦμαι ὅτι δὲν ἐφάνην πρὸς αὐτὸν διόλου ἀφιλόξενος.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Πλησίον τῆς κλίνης καὶ καθ' ἑαυτόν.)—Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ τύχη ἐφάνη μᾶλλον πρὸς ἐμὲ εὐμενῆς, ἄς μὴ τὴν ἀπολακτίσω. (Τανύει τὸ ὠρολόγιόν του ὑποτονθορῶζων ἐπὶ τοῦ ἤχου, «Gioviette che fate all' amore», ἐν τῷ μελοδράματι ἰ) ἢ Giovanni τοῦ Mozart).

Ὅτ' εἰπῆς, ὀδοιπόρε, ἀξίζει,
πεινασμένος, μὲ ῥάτι θολό,
τὸ νὰ εὐρῆς τραπέζιν' ἀχνίζη,
καὶ πρὸ πάντων κρεβάτι καλό . . .

(Ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς κλίνης ἐν ἀποτροπῇ)

Κρεβάτι καλό !

(Ἐξακολουθῶν νὰ ὑποτονθορῶζη τελειώνει τὴν ἐπασχόλησίν του εἰς τὸ ὠρολόγιον, ἔπειτα καὶ κρεμάζει εἰς καρφίον παρὰ τὴν κλίνην. Ἐπειτα, ἀνοίξας τὸ φορέμά του, ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ ἀποδυθῆ.)

ΜΙΑ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτήν.) — Ποῦ εὕρισκει τὴν εὐθυμίαν ! (Στρέφεται καὶ τὸν βλέπει ἐκδύμενον.) Ἄ ! τὴν ἄλλιν τὰ ἐχάλατε. (Ἐγείρεται περίφοβος.) Τὶ κάμνετε, κύριε ! . . . λησμονεῖτε ; . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἐξακολουθῶν νὰ ἐκδύεται.) — Σ ρ ρ ρ ρ !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς εἶναι δυνατόν ! . . . ἐκδύεσθε ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Σ ρ ρ ρ ρ !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ὑποφέρεται.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἀφαιρῶν τὸ φορέμά του καὶ διὰ φωνῆς σιγαλέας.) — Εἶναι ἀπηγορευμένον τὸ νὰ ὀμιλοῦμεν. Παρασπονδεῖτε ! Σιωπή ! . .

ΜΙΑ ΤΙΣ — Αὐτὸ ὅμως, κύριε, τὸ κίνημά σας . . . Μὲ συγχωρεῖτε . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Πῶς, κυρία μου ! . . ἡ κλίνη ἔλαχεν εἰς τὰ χῶ-

ματα τὰ ἰδικά μου. Ἄστυον θὰ ἦτο νὰ μὴ χρησιμεύσῃ εἰς κἀνενα μία κλίνη ἣτις ἐπληρώθη δις! Ποῦ ἰλλοῦ θ' ἀναπαυθῶ λοιπόν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σᾶς καθικετεύω, κύριε!

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἐκατάλαθα· οὔτε τὴν κλίνην μ' ἐπιτρέπετε νὰ μεταχειρισθῶ! (Φορεῖ ἐκ νέου τὸ ἔνδυμά του, λαμβάνει ἐν τῶν χαμηλῶν καθισμάτων, τὸ φέρε εἰς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς, καὶ κάθηται.) Νὰ μὴν ἔχη τις ποῦ νὰ στηρίξῃ οὔτε τὴν ῥάχιν του τοῦλάχιστον... Πολὺς τύραννος κατηντήσετε καὶ ἡ εὐγενία σας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τέλος πάντων, κύριε, ἂν στοχάζεσθε ὅτι θ' ἀναπαυθῆτε καλῆτερα, νὰ σᾶς δώσω αὐτὴν τὴν καθέδραν... Ἀάβετε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἐγειρόμενος.) — Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ σᾶς στερήσω αὐτῆς... (Μετά τινα σκέψιν.) Ὅμως, ἰδοῦ τί ἡδύνατο νὰ γίνῃ... Ἀφοῦ εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ προτείνετε τὴν καθέδραν σας, εὐαρεστεῖσθε νὰ τὴν φέρετε μόνον ἐπάνω εἰς τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πολὺ κ' λά' ἀλλὰ πρὸς τί ὄφελος;... Ἰδοῦ. (Φέρε τὴν καθέδραν.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Τώρα θὰ ἰδῆτε... (Λαμβάνει τὴν καθέδραν, καὶ θέτει αὐτὴν εἰς τρόπον ὥστε οἱ ὀπίσθιοι πόδες τῆς νὰ πατοῦν ἐπὶ τῆς γραμμῆς.) Ἰδοῦ ἡ εὐγενία σας θὰ καθήσετε αὐτῆ... Σταθῆτε τώρα νὰ οἰκοδομήσω καὶ τὸ ἰδικόν μου ἀναπαυτήριο. (Ἀποθέτει ὀπισθεν τῆς καθέδρας τὰ δύο χαμηλὰ καθίσματα κατὰ σειρὰν, ἔπειτα δὲ λαμβάνει ἐκ τῆς κλίνης τὸ ἕτερον προσκεφάλαιον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ὁ ταλαίπωρος καὶ αὐτός!... ὁμολογητέον ὅτι ἡ ὑποταγή του εἶναι ἀληθῶς ἡρωϊκὴ. (Κάθηται εἰς τὴν καθέδραν καὶ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. Θέτει τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του· κάθηται ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τοῦ προσεγγιζόντος εἰς τὴν καθέδραν, ἐκτείνει τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἔπειτα καταβιβάζει τὸ προσκεφάλαιον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ὑπερέγῃ ἡ κεφαλὴ του, καὶ οὕτω νὰ στρέφεται δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐλευθέρως.) — Τώρα εἶμαι καλῶς. Τώρα ζωὴ!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, τώρα λοιπόν ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ὄρους

τῆς μεταξύ ἡμῶν συνθήκης, καὶ πλέον νὰ μὴ τοὺς πικραθῶμεν δι' οὐδένα λόγον. Καλὴν νύκτα!

Εἰς Τίς. — Καλὴν νύκτα! (Οἱ πόδες τοῦ φυσικῶς ἐκτείνον-
τε ἐπέκεινα τοῦ δευτέρου σκίμποδος. — Καθ' ἑαυτόν.) Ἡ κλίνη
εἶναι ὀλίγον κοντή. . . Ἀναγκάζομαι νὰ ἔχω τοὺς πόδας μου
αἰωρημένους εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. (Ὡς ἐν παρενθέσει, χαμηλώ-
σας φωνήν.) Ἀτμόσφαιρα λέγε ὀρθότερον. Δὲν εἶναι τελεία ἡ
ἀνάπαυσις. . . Δὲν συνείθισα νὰ κοιμοῦμαι ἐπὶ καθέδρα. . . Δὲν
ἔγινα ποτὲ δικαστής. Ἡ κεφαλή τοῦ ἐγγίζει τὴν τῆς Μιᾶς
τιρος.) Ἴδου ἓνα tête-à-tête νέου εἵδους. . . (Ἡ Μία τις ε-
ταφέρει τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν πρὸς ἀποφυγὴν
τῆς τοῦ Ἐνός τιρος.) καὶ μὲ προξενεῖ μίαν αἴσθησιν τόσον λ-
λόκοτον! . . . Κύτταξε. . . (Μεταφέρει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν τῆς
γυναϊκός.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Μεταφέρουσα, τὴν κεφαλὴν τῆς πάλιν πρὸς τὴν
ἀντίθετον ἄκραν.) — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ καλὰ ἀπόφα-
σιν νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃ ἀπόψε ν' ἀναπαυθῶ.

Εἰς Τίς. — Παράδοξον πόσον εἶναι τεταραγμένη ἀπόψε ἡ
φαντασία μου! Μετὰ στεναγμοῦ.) Ἄχ. Θεέ μου!

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Χωρὶς νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς της.) — Ἄ, κύριε,
πάλιν πικρασπονδεῖτε.

Εἰς Τίς. — Πῶς πικρασπονδῶ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἶπετε, ἄχ, Θεέ μου!

Εἰς Τίς. — Τὴν προσευχὴν μου ἔκαμα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ὡς πιστεύουσα.) — Ἄ! καλὰ.

Εἰς Τίς. (Καθ' ἑαυτόν, χασμώμενος.) — Τί εὐχὴ Θεοῦ, νὰ
μὴν εἴμπορεῖ ἀπόψε νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος! Βλέπεις, καὶ ἡ περι-
στασις δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς συνήθεις. Ἔχε ὀπίσω ἀπὸ τὴν βράχιν
σου μίαν ὠραίαν γυναῖκα, καὶ ἐνῶ εἶσαι μόνος μετ' αὐτῆς, καὶ
στηριγμένος μάλιστα ἐπ' αὐτῆς, κοιμήσου ἂν ἦσαι ἄξιος! . . .
Νὰ μ' ἔβλεπε τώρα ἐκεῖνος ὁ κακότροπος ὁ ἀνεψιός μου, εἰς
τοιαύτην θέσιν, θὰ ἐπίστευεν ὅτι πραγματικῶς ἐγήρασα. . .
ὁ βλάξ! (Κρυφία φωνῇ.) Κοιμᾶσθε; . . . (Ὡς ἐρωτῶν ἑαυτόν.)
Νὰ κοιμᾶται, ἄρα γε; . . . (Θετικῶς.) Κοιμᾶται. . . Μὲ κλεισμέ-

νους τοὺς ὀφθαλμούς, καθὼς ἔχει καὶ τὰς βλεφαρίδας μακρὰς, πρέπει νὰ ἦναι ὠραία... Στάσου, στάσου νὰ ἰδοῦμεν, ἂν πραγματικῶς ἦναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὠραία... ἢ ἐγὼ λανθάνωμαι... (Ἀνακάθηται, τὸ δὲ προσκεφάλαιον πίπτει χαμαὶ Ὁ *Εἷς τις*, χωρὶς νὰ πατήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, γονυπετεῖ ἐπὶ τῶν καθισμάτων του καὶ στηρίζει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ῥάχως τῆς καθέδρας. Ἐπὶ τῆς κινήσεως ταύτης, ὁ σκίμπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γονυκλινῆς τρίζει, τότε δ' αὐτὸς νεύει πρὸς τὸν σκίμποδα, ὡς ἐπιτάττων αὐτῷ σιωπῆν.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Νομίζω ὅτι σηκώνεται... .

ΕἷΣ ΤΙΣ. (Ὑψώνει τὴν κεφαλὴν του ὑπεράνω τῆς *Μιάς τιος*, ἣν παρατηρεῖ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν. Ἡ *Μία τις*, σὺρει αἴφνης τὴν καθέδραν τῆς καὶ ἐγείρεται. Ὁ *Εἷς τις*, ὡς ἔχει τὰς χεῖρας στηριγμένας ἐπὶ τῆς ῥάχως τῆς καθέδρας, κινδυνεύων οὕτω νὰ πῆσῃ, βάλλει φωνὰς ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης.) — Αἶ, αἶ, αἶ!... .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ὑποκρινομένη ἄγνοιαν.) — Τί τρέχει;... .

ΕἷΣ ΤΙΣ. (Εἰσέτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως.) — Καταπατεῖτε τὰς συνθήκας τῶν ὁμῶρων κρατῶν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς!;

ΕἷΣ ΤΙΣ. — Μετετοπίσατε τὴν μεσοτοιχίαν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ σεῖς, κύριε, ὅστις κάθασθε καὶ μᾶς βλέπετε ὑπεράνω τῆς μεσοτοιχίας;

ΕἷΣ ΤΙΣ. (Μετὰ ἀρελείας ἐπιτετηθευμένης.) — Νομίζετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τετέλεσται' κατάχρησις ἐμπιστοσύνης. Ῥῆξις τελεία σχέσεων. (Ἐπαναφέρει τὴν καθέδραν τῆς πλησίον τῆς ἐστίας, ὅπου καὶ κάθηται.)

ΕἷΣ ΤΙΣ. (Εἰσέτι γονυπετῆς ἐπὶ τῶν σπιμπόδων.) — Ἴδου ἐγὼ πάλιν ἠναγκασμένος νὰ κουβαλῶ τὰ ἐπιπλά μου. (Τηρῶν τὴν αὐτὴν ἐπὶ τῶν σπιμπόδων θέσιν, λαμβάνει χαμῶθεν τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ, ἔχων αὐτὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην, καταβαίνει τέλος, καὶ φέρει πλησίον τῆς κλίνης τοὺς δύο σκίμποδας.) Τὴν κλίνην, ὄχι!... . Τὴν καθέδραν, οὔτε αὐτήν!... . (Κάθηται.)
Εἶμαι λοιπὸν καταδεδικασμένος νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ πλάγι τῆς

κλίνης μου... με ὄλον της τὸ πούπουλο. (Στηρίξας τὸν ἀγκώνα ἐπὶ τῆς κλίνης βάλλει φωνὴν καὶ τρίβει αὐτὸν ὡς ἀλγῆσαντα.)
 ὦ! ἔχει μέσα, ὡς φαίνεται, καὶ καρφιά. (Ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῶν σκιμπόδων στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης.)

(Μετὰ τινα σιγὴν, ἀκούεται κτύπος εἰς τὸ παράθυρον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Τί κτύπος εἶναι πάλιν αὐτός!
 (Ὁ κτύπος ἐπαναλαμβάνεται.) Κύριε!... Κύριε!...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Εἴμπορεῖ τώρα νὰ με φωνάξῃ ὁ
 σον θέλει... ἄς περιμένῃ ὅτι θὰ μετασαλεύσω πλέον ἀπ' ἐδῶ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δυνατώτερον.) — Κύριε!...

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Κοιμοῦμι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ δὲν ἀκούετέ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Οὐδόλω; μετκινούμενος.) — Τί; κλέπται εἶναι;...
 ἄς ἔμβουν καὶ ἄς πάρουν ὅτι θέλουν. Νυστάζω... ἀρκεῖ νὰ με
 ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ.

(Μία χεὶρ ἔξωθεν τοῦ παραθύρου τρυπᾷ τὸ εἰς τόπον ὑέλου
 χαρτίον, ὁπόθεν εἰσδύει ὄλος ὁ βραχίον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐντρομος.) — Διὰ τὸν Θεόν!

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἀνατινασόμενος.) — Τί πάλιν!

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δεικνύουσα τὴν χεῖρα, ἥτις ζητεῖ τρόπον ν' ἀνοί-
 ξῇ τὸ παραθυρόφυλλον.) — Δὲν βλέπετε! δὲν βλέπετε ἕνα χεῖρι
 εἰς τὸ παράθυρον!;...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ὀρμήσας καὶ ἀρπάζσας τὸν βραχίονα.) — Ἄ!..
 σ' ἔπιασα, ἀλιτῆριε!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Τρέξασα πρὸς αὐτόν.) — Μὴ, διὰ τὸν Θεόν! μὴ
 ἐκτίθεσθε!...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Παλαίων κατὰ τοῦ βραχίονος.) — Μὴ φοβεῖσθε!..
 Ἐνα μαχαίρι δότε με γρήγορα! Ἐνα μαχαίρι!... Ἄφετε νὰ
 τοῦ ἀποκόψω τὸ χεῖρι... ὥστε νὰ τὸν γνωρίσωμεν ἔπειτα...
 (Ἐξακολουθεῖ παλαίων, τέλος δὲ μένει εἰς τὰς χεῖράς του ὀλό-
 κληρος μία χεῖρις, καὶ οὕτως ἀποσύρεται ὁ βραχίον.) Ἄ! τὸν
 οὐτιδανόν!... Μοῦ ἔφυγε!...

(Ῥίπτει τὴν χεῖριδα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀφοῦ τὴν παρετήρησε)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ, κύριε ! ἂν τώρα σεῖς δὲν ἦσθε ἐδῶ, ἐγὼ θὰ ἐχανόμην !

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Τὸν ἀχρεῖτον ! . . . (Παρατηρήσας ὅτι ἡ *Μία τις* εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν του. Χαριέντως.) Ναί, ἀχρεῖτον τὸν λέγω, ὅμως ἀπέχω τοῦ νὰ μνησικακήσω πρὸς αὐτόν . . . Τοῦναντίον μάλιστα . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Διατί ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Διατί, κυρία μου ; . . . Καὶ μ' ἐρωτᾶτε ; . . . Διότι, ἄνευ τοῦ τολμήματος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἐστερούμην τοῦ μεγίστου τῶν καταθυμιῶν μου. Ἄ, κυρία μου ! . . . σὰς ἀπεμάκρουνεν ἀπ' ἐμοῦ ἡ φρόνησις, ἀλλὰ σὰς ἐπλησίασεν εἰς ἐμὲ ὁ φόβος . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δηλαδῆ ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Δηλαδῆ . . . ὑπερέβητε τὴν δροθετικὴν γραμμὴν. Τώρα εὐρίσκεσθε εἰς τὰ ἰδικὰ μου τὰ χρώματα.

(Ἐπεφώσκει ἡ ἡμέρα)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Θέλουσα ν' ἀπομακρυνθῆ.) — Ἄ ! . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ζητῶν νὰ τὴν κρατήσῃ.) — Ἄ ! . . . ἄ ! . . .

(Ἐπὶ τῆς πάλης ταύτης πίπτει ἐν τῷ δωματίῳ πρὸς τὸ μέρος τῆς

Μίαις τινος, πέτρα, περὶ ἣν εἶναι τυλιγμένη ἐπιστολή)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀποσπωμένη καὶ φεύγουσα.) — Μὲ συγχωρεῖτε' ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου. Μὲ ἦλθεν ἐπιστολή . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἐπιστολή πρὸς αὐτήν ; Καὶ ποῖος ἄρα γε νὰ τὴν γράφῃ ! . . . Αὐτὸ μοῦ κόπτει τὸν ὕπνον. (Πρὸς τὴν *Μίαν τινά*. Μὲ ῥίπτετε νὰ ἰδῶ τὸ ἀμφίβλημα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν) — Θὰ ἦναι πάλιν αὐτός, ὅστις ἀπ' ἔξω μὲ πολιορκεῖ. (Ἀναγινώσκει.) «Κύριε . . .» Ἄ ! δὲν ἀποτείνεται πρὸς ἐμέ. (Κινεῖται νὰ δώσῃ πρὸς τὸν *Ἐρα τινά* τὸ ἀμφίβλημα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ διστάζει.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) Ἡ ἀνάγνωσις τὴν ἐπροξένησε συγκίνησιν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μολοντοῦτο, ἄς τὴν ἀναγνώσω, ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως . . . (Ἀναγινώσκει.) «Ἄν ἦσο ὁ σύζυγος τῆς κυρίας

μὲ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσαι, βεβαίως δὲν θὰ εἶχα τίποτε νὰ εἰπῶ. Δὲν εἶσαι ὅμως σύζυγός της, καὶ ἔχω ἀπόφασιν νὰ κτυπηθῶ μὲχρι θανάτου μετὰ σοῦ.» (Βλέπουσα μετὰ συμπαθείας τὸν "Ερα τира.) Τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον!

Εἰς τισ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἐστράφη καὶ μὲ εἶδε μὲ παράδοξον τῶρα συμπάθειαν. Τί συμβαίνει ἄρα γε!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀναγινώσκουσα.) — «Σὲ περιμένω λοιπὸν, κυριε, νὰ καταβῆς διὰ νὰ λογαριασθῶμεν...» (Στραφεῖσα πάλιν πρὸς τὸν "Ερα τира συμπαθῶς.) Κύτταξε τῶρα τὸν ἀθῶον ἄνθρωπον!... Καὶ ἰδὲ τὸν ἄλλον, τὸν ἀχρεῖον, νὰ νομίζῃ...

Εἰς τισ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἀλλὰ τί τρέχει καὶ αὐτὴ καὶ μὲ παρατηρεῖ οὕτω πῶς!... Μήπως ἔχω τίποτε ἐπάνω μου...; (Προσπαθῶν νὰ ἴδῃ τὰ νῶτά του, ὑπεράνω τῶν ὤμων, κάμνει στροφικὰς κινήσεις.)

(Ἀκούονται κροταλισμοὶ μᾶστιγος καὶ κωλιῶνια ἵππων.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

*Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ, ἣτις ἐξεκλείδωσε τὴν θύραν,
καὶ εἰσελθοῦσα πάλιν τὴν ἐκλείδωσε.*

ΞΕΝ.—Κύριε! Κυρία ἦλθεν ἀπὸ τὸ χωριὸ ἓνα μικρὸ ἀμάξι· ἂν θέλετε νὰ παγαίνετε, καταβῆτε νὰ τὸ συμφωνήσετε, ἐπειδὴ βλέπω τὸν ἀμαξηλάτη καὶ ἴμιλεῖ μὲ τὸν ἄλλον. Νὰ μὴ σᾶς τὸ πάρῃ ἐκεῖνος.

Εἰς τισ. — Καλὰ, καλὰ· ἔρχομαι... τῶρα καταβαίω... Ἔρχεσθε, κυρία, καὶ ἡ εὐγενία σας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐννοεῖται. (Καθ' ἑαυτήν.) Πάγω κ' ἐγὼ, ἐπειδὴ φοβούμαι μήπως συγκρουσθῇ τῶρα μὲ αὐτὸν τὸν ἀλιτήριον, ὅστις εἶναι κάτω καὶ τὸν περιμένει. (Πρὸς τὴν Ξενοδόχον.) Θὰ ἀργήσῃ ἄρα γε, κυρά, νὰ ἔλθῃ ἄλλο ὄχημα;

Εἰς τισ. — Ἀργήσῃ ἢ δὲν ἀργήσῃ, ἐγὼ, κυρία μου, θὰ πηγαίνω. Δὲν κάθημαι πλέον ἐδῶ οὔτε στιγμὴν... Ποῦ εἶναι ὁ σάκκος μου;... ὁ σάκκος μου!...

ΜΙΑ ΤΙΣ.—Σᾶς παρακαλῶ, χάριν ἐμοῦ, περιμένετε νὰ ἔλθῃ ἐν ἄλλο ὄχημα. Θὰ ἔλθῃ τώρα καὶ ἄλλο.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Χάριν αὐτῆς, μὲ λέγει, νὰ περιμένω! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.)—Ἐλησμόνησα ὅτι εἶναι παρούσα ἡ Ξενοδόχος, ἥτις μᾶς ἐκλαμβάνει ὡς συζύγους. (Πρὸς τὸν Ἔνατινὰ) Εἰξεύρεις, φίλε μου. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ, (Καθ' ἑαυτόν.) — Εἰξεύρεις, φίλε μου! . . . ἐνικῶς πρὸς ἐμέ! . . . ὦ! . . . (Περιφέρεται ζητῶν τὸν σάκκον του.)
(Ἐκ νέου ἀκούονται κροταλισμοὶ μᾶστιγος καὶ κωδῶνια.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Πλησιάσασα εἰς τὸ παράθυρον) — ὦ, εἰς ἀνάγκης τώρα θὰ μείνωμεν. Τὸ ὄχημα ἀναχωρεῖ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Πρὸς τὴν Ξενοδόχον.)—Φώναξε, κυρά! . . . Κάμε, νὰ χαρῆς τὴν ζωὴν σου! . . . Δὲν ἔχει, παρὰ μίαν θέσιν αὐτὸ τὸ ὄχημα; . . .

ΞΕΝ.—Ἐεῦρω κ' ἐγώ! . . . Ἐκεῖνο θὰ τὸ ἐπίασε ὁ Παυλάκης μοναχικό του. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Ὁ Παυλάκης! ποῖος Παυλάκης; Νὰ τὸν ἰδοῦμεν αὐτὸν τὸν Παυλάκη, ὅστις πιάνει ἀμέσως τὰ πρῶτα ὀχήματα. . . (Παρατηρεῖ ἔξω τοῦ παραθύρου.) Τί βλέπω! . . . ἢ ἡ ὄρασις μὲ ἀπατᾷ! . . .

ΦΩΝΗ. (Ἐξωθεν.)—ὦ θεῖέ μου! ὦ ἀγαπητέ μου θεῖε! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Περιδεῶς.) Ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ἀρχιεὶς!

ΜΙΑ ΤΙΣ. καὶ ἡ Ξενοδόχος ἁμοῦ.—Ὁ ἀνεψιός σας!

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Εἶναι αὐτὸς ὁ θεοκατάρατος. . . Καὶ τοῦ λείπει καὶ τὸ *μανίκι* τοῦ φορέματός του. . . Ἄ! τὸν ἀλιτήριον! αὐτὸς λοιπὸν ἦτον, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἔμβῃ ἐδῶ διὰ τοῦ παραθύρου. Καὶ νὰ μὴ τὸν γνωρίσω προηγουμένως ἐκ τῆς χειρίδος τὴν ὁποίαν ἀπέκοψα! . . . ἐνῶ αὐτὸ τὸ φόρεμά του τὸ ἔκαμα ἐγώ, εἰς ἰδίων μου! (Λαμβάνει ἐκ τῆς κλίνης τὴν χειρίδα ἣν ἀπέκοψεν καὶ δεικνύει αὐτήν.) Παρατηρήσατε, κυρία μου, πόσον καλῆς ποιότητος ρούχον εἶπα καὶ τὸν ἔκαμαν. . . Παρατηρεῖτε;

ΞΕΝ.—Καὶ δὲν εἴσθε λοιπὸν ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας ἡ εὐγένια σας; . . . Ἐμένα μου εἶπεν ὁ Παυλάκης, πῶς ὅτι ὁ θεὸς του εἶναι

ἀνύπανδρος, καὶ πῶς ἴσάν πεθάνῃ καὶ τὸν κληρονομῆσῃ, θὰ μοῦ χαρίσῃ ἓνα φουστάνι μεταξωτό.

Εἰς τῖς. (Ῥίψας τὴν χειρίδα ἐπὶ τῆς κλίνης.) — Ὅταν ἀποθάνω καὶ μὲ κληρονομῆσῃ! . . . Βλέπετε, κυρία, βλέπετε; Ἀπὸ τῶρα πωλεῖ τὴν σποδὸν τοῦ θείου του, ὁ τυμβωρύχος! ὁ παγκάκιστος!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πολλὴ τῶνόντι ἀνυνειδησία!

Ξ. Ν. (Πρὸς τὴν *Μίαν τινά*.) — Ὁχου, ῥάτια μου! . . . Ἀμὴ καὶ τοῦλόγου σου πηλι. . . ὅπου ἔπερασες ἐδῶ μία νύκτα μ' ἓνα ξένον ἄνθρωπο, λέγοντας ὅτι πῶς εἶναι ἄνδρας σου! (Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Ξενοδόχος καταγίνεται εἰς τακτοποίησιν τῶν τοῦ θαλάμου.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὡ ἐντροπή! (Κρύπτουσα τὸ πρόσωπον.)

Εἰς τῖς. — Μὴ σας μέλη, κυρία, καὶ ἔχω ἐγὼ ἐκεῖνον νὰ τὸν διορθώσω. . . Πρῶτον ἄς τὸν νυμφεύσω, καὶ ἔπειτα τοῦ κόπτω ἐγὼ ἀμέσως τὴν πῆττα τοῦ ὅτι θὰ γίνῃ κληρονόμος μου. Μὲ δίδετε τὴν χεῖρά σας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς ἐννοεῖτε, κύριε; . . .

Εἰς τῖς. — Ἐννοῶ νὰ στηριχθῆτε εἰς τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ καταβῶμεν ἄλλ' ὅμως. . . μ' ἔρχεται μία ἰδέα. . . Θὰ ἐδέχεσθε αὐτὴν τὴν χεῖρα καὶ ὑπ' ἄλλην ἐννοίαν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' οὕτω πῶς, ἐκ τοῦ προχείρου; . . .

Εἰς τῖς. — Εἰπῆτε ἐλευθέρως. . . Γινώσκω ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μου, δυσκόλως θὰ εἴλκυον. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς! ἀλλὰ πολὺ μάλιστα θὰ εἴλκυετε. . .

Εἰς τῖς. — Στοχάζεσθε; Πιθανόν. . . Αἱ γυναῖκες ἔχουν ἰδιοτροπίας τοιαύτας ἐνίστε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὡς καὶ οἱ ἄνδρες. Σεῖς ὅμως εἴσθε, τῶνόντι. . . ἄνθρωπος. . .

Εἰς τῖς. — Ἄνθρωπος ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀξιότιμος θέλω νὰ εἰπῶ. . . Ἀφήσατε τοὺς ἀστεϊσμούς. Ἀπεδείξετε διὰ πραγμάτων τοιαύτην χρηστικότητα χαρὰ κτῆρος! . . . Καὶ ἔπειτα μὲ ἐδιδάξετε εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. . .

Εἰς τῖς. — Σὰς ἐδιδάξα. . . ;

ΜΙΑ ΤΙΣ.—“Οτι, πραγματικῶς, ἡ γυνὴ ἔχει χρεῖαν ἐνὸς προστάτου. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Λάτρου μᾶλλον εἰπήτε. Ἐμπλήσατέ με λοιπὸν χάριος. . . Θὰ ἐστέργετε νὰ κοσμήσετε εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄνομά μου φέρουσα αὐτό;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περιχαρῶς.)—Ἄλλὰ δὲν θὰ ἦτον ἴσως ἄκκιρον καὶ νὰ τὸ ἀκούσω. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Ἐχετε δίκαιον. . . ὦ! ἀναμφιβόλως. Ὀνομάζομαι Χαρικλῆς Πυρρίχιος. . . Σεῖς δέ;

ΜΙΑ ΤΙΣ.—Χαρίκλεια Νέφη, χήρα Ἐμμανουὴλ Φερόνδου.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Ἐνθουσιωδῶς.)—Χαρικλῆς, Χαρίκλεια! Ἐπλάσθημεν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον. Κυρία Χαρίκλεια, ὁ οἰωνὸς εἶναι ἄριστος. Εἰς τὴν ἑταιρίαν μας, σεῖς μὲν ἔχετε νὰ καταβάλετε ἀκόπως τὴν πᾶσαν χάριν. . . ἐγὼ δὲ σὰς ὑπόσχομαι, τὸ ἀπὸ μέρους μου, ὅσην οἶόν τε χαρὰν. . . Βεβαίως, τώρα πλέον δὲν θὰ ἐξακολουθήσετε τὸν πλοῦν διὰ τὴν Ὁδησσόν. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ.—Ἄλλ’ ἔχω τὰ ἐπιπλά μου εἰς τὸ ἀτμόπλοιν διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Τοῦτο εἶναι ἰδική μου πλέον φροντίς.

(Κρούεται ἔξωθεν ἡ θύρα.)

ΟΛΟΙ (ὁμοφώνως.)—Τίς εἶναι; ποῖος κτυπᾷ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Ἀνοίξετε! θέλω νὰ χυθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θεοῦ μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἐμποδίζων τὴν Ξενοδόχον πορευομένην ν’ ἀνοίξη.)—Μὴ, μὴ! . . . Μὴν ἀνοίξης, κυρά! (Δεικνύων τὴν *Μίαν* τινά.) Γνωρίζω ποίας ἐννοεῖ ἀγκάλας τοῦ θεοῦ του. Ἄλλὰ δὲν θὰ μὲ γελάσῃ καὶ δευτέραν φορὰν τὸ θηρίον, ὄχι! . . . Κυρ’ Ἀφέντρα, ὅσον διὰ τὸ μεταξωτὸν φουστάνι, θὰ τὸ ἔχῃς ἀπ’ ἐμὲ. . . πραγματικόν. (Ἡ θύρα κρούεται ἐκ διαλειμμάτων.)

Η ΞΕΝ.—(Πρὸς τοὺς θεατάς.) Ἀἱ, ἀφοῦ ἡ γειτονιά δὲν θέλει τὸν ἄλλον, ἐγὼ, εἰνὰ τοῦ κάμω; ἄς περάσῃ καὶ αὐτὸς ὅπως εἰμπορεῖ.

(Ἡ θύρα κρούεται σφοδρῶς.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (πρὸς τοὺς θεατάς.) Αὐτὸς πάγει νὰ σπάσῃ τὴν θύραν. Ἄν μᾶς ἐδίδετε χεῖρά τινα βοηθείας; . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—(Πρὸς τοὺς θεατάς.) Ναι, τῶντι· διὰ νὰ τὸν μᾶξωμεν, κροτεῖτε ἀφ' ἐτέρου καὶ σεῖς. . . (Ποιῶν τὸ σχῆμα χειροκροτήσεως.) Κροτεῖτε καὶ σεῖς.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Ι. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

Ἄπασα ἡ Γερμανία τυγχάνει κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ἐν μεγάλῳ θορύβῳ διότι ὁ *Ῥιχάρδος Βάγνερ* ἐξετέλεσε πρὸ μικροῦ τὸ *Parsifal* αὐτοῦ. Ἀνείκει ἤδη τῇ δραματικῇ κριτικῇ νὰ κάμῃ γνωστοὺν καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἔργον τοῦτο ὅπερ ὁ Βάγνερ ἐχαρακτήρισεν ὡς ἱερὰν πανήγυριν, ἀλλ' ἡ δραματικῇ κριτικῇ εὐδοκήσει πάνυγε ἵνα ἐγκαταλείψῃ εἰς τὰ χρονικά τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιδεικνύωσι τὸν ἄνθρωπον ὃν οἱ Γερμανοὶ ἐξυμνοῦσι ὡς Θεόν.

Οὐδαμῶς δυνάμεθα ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι νὰ λάβωμεν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς δόξης, ἣτις περιβάλλει τὸν *Ῥιχάρδον Βάγνερ*. Ἡ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄριον συγκρίσεως. Ὡς πρὸς τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ δυστυχῶς ἐγένετο ἄνθρωπος τοῦ πολιτικοῦ κόμματος, καὶ ἀνευδοιάστως ἔνεκα τούτου ἡ δόξα αὐτοῦ ἴσως ἐλαττοῦται· ἐξ ἐναντίας τὸν *Ῥιχάρδον Βάγνερ* ἅπαντες ἐκτιμῶσιν ἐν Γερμανίᾳ μιᾷ φωνῇ. Εἰς τοὺς Γερμανοὺς, εἰς τοῦτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ μουσικὴ ἐξακχεῖ εἰδὸς τι βασιλείας, ὁ Βάγνερ εἶναι ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τῆς πατρίδος. Ἡ δόξα τοῦ Βάγνερ εἶναι ἀγνωτέρα ἐν τῇ παραδόσει τῶν Γερμανῶν πολὺ μᾶλλον τῆς τοῦ Βισμάρκ αὐτοῦ. Ὁ μὲν Βισμάρκ εἶναι ἡ κτηνώδης δύναμις ὁ δὲ Βάγνερ εἶναι ἡ ρεμβώδης καὶ ἄδουσα ψυχὴ τῆς Γερμανίας. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Βάγνερ τυγχάνει ἴσως μισητός, διότι δὲν λησμονῆται, ὅτι ὁ ἐξοχος οὗτος μουσικοδιδάσκαλος ἐν ἄσματί τινι, ἀπεχθῶς ἀπελάκτισεν οὕτως εἰπεῖν ὡσπερ ὄνος, τὴν Γαλλίαν.